

Tháng 3, 2014 – Phần 1

TÔI GẶP ANH NGƯỜI LÍNH ĐẠO
viết để tặng người Lính tôi quen. – LTHN

Tôi gặp Anh khi tuổi còn rất nhỏ
Toán Lính qua làng để bình định an dân
Anh hiện ngang cùng đi giữa đoàn quân
Rồi tiến thẳng vào ngôi nhà tôi ngồi nghỉ.

Nón sắt, ba lô, poncho và vũ khí
Các Anh vui cười, lễ phép hỏi Ba tôi:
“Bác cho chúng con mượn tạm mảnh sân thôi
Đêm nay nghỉ mai đi hành quân tiếp”.

Tôi gặp Anh một buổi chiều vàng rất đẹp
Tuổi trắng non chưa hề biết mộng mơ
Học trường xa ngày nghỉ mới trở về
Con đường vắng chót lính canh xuất hiện

Anh chặn tôi: “Giờ này về bất tiện
Giặc về làng quậy phá tới hôm qua
Đơn vị Anh quân thảo đêm canh ba
Giặc rút chạy, toán quân nhà vô sự!”

Tôi gặp Anh tuổi xuân thì thiếu nữ
Rất bình thường không mơ mộng, kiêu sa
Tan trường về biết mong ngóng Người ta
Rồi tự nhủ: chắc đang hành quân gấp đó!

Anh quân nhân không mũ xanh, mũ đỏ
Không hoa Dù, cũng chẳng Thiết Vận xa
Không lệnh đèn lấy biển cá làm nhà
Không bay bóng giữa trời cao gió lộng

Anh người Lính: niềm tin và hy vọng
Ngăn giặc thù giữ thôn xóm bình an
Ngày hành quân ven biển giới Tinh – Làng
Đêm đi kích cũng ruộng hoang, gò mả.

Địa Phương Quân – Lính con Rùa nhưng vất vả
Sống giữa lòng dân mà nguy hiểm bội phần
Đang nói cười lựu đạn nổ - thầy phân
Đường sanh từ đêm thời gian tích tắc.

Quán cà phê có thể là trạm giặc
Thằng bé qua đường có thể “giao liên”
Cô bé xinh xinh trông rất nhu hiền
Nào Ai biết đó là “Đặc công cộng sản”?

Tôi gặp Anh trong dòng người hỗn loạn
Thấp thóm chờ tàu vận chuyển xuôi Nam
“Cuộc di tản” như triệt cả đoàn quân
Vui chí khí, nên đau buồn “thúc thủ”!

Tôi gặp Anh giữa chợ trời lam lũ
Tám thân gầy phủ mảnh áo vá vai
Áo rách vá, làm sao vá đời trai
Bị tôi tá sau tháng ngày nghiệt ngã?

Tôi gặp anh đang mong manh hơi thở
Thân phận con người trần trố giạt giành
Cuộc chiến sau cùng đã định sản lán ranh.
Nhưng người Lính đó vẫn trong tôi mãi mãi!

LT Hoài-Niệm

Hoài Niệm Chiều Xuân

*Mùa Xuân ai khóc nước non
Thương về quê ngoại héo hon tác lòng
Cuối đời lạc bước hư vọng
Mẹ già tựa cửa chiều mong con về*

Đợi Chờ

*Anh chờ em suốt trăm năm
Vòng tay nồng ấm xa xăm bóng mờ
Em đi con sóng vỗ bờ
Bên bồi, bên lở giả vờ chưa quen*

Viễn phương ngàn dặm lê thê
Tóc mây sương khói hương thè nhạt phai
Ngõ ngàng mộng tưởng trần ai
Người thương ly biệt miệt mài hôn đau
Vì sao cò đổi sắc màu
Đêm thâu hoài niệm nát nhàu tâm tư
Giật mình mờ ảo thật hư
Bao giờ tìm được chân như cuộc đời
Bệnh bông mây nước chân trời
Con thuyền viễn xứ xa vời ước mơ
Tạ tình uơng lại hôn thơ
Bao năm lòng vẫn còn chờ tri âm .

Đỗ T. Minh Giang

17-3-2014

EM À! ĐI NGỦ GIÙM ANH!

Có mền điện, muốn “mền da”?
Sao mà nhỏng nheo? Ôi a anh chồng!
Vấn chương: đã bảo mang còng
Vừa to, vừa nặng, máy vòng lỗ đeo
Phải chi hột xoàn, hột seo (sale)
Vừa nhẹ nhẹ, lại nhăn nheo mắt người.*

Nhớ xưa phố thấp ngọn đèn
Đạp xe qua cửa nhà em đêm nào
Hôm sau tan học xôn xao
Lối về đôi bước dạt dào niềm thương
Trao nhau bao nỗi vấn vương
Chiến tranh chia cách hai phương đợi chờ
Tình sâu giăng mãi vào thơ
Cuối đời bóng xế còn mơ tiếng cười

Đỗ T. Minh Giang

20-3-2014

BỆNH NHỚ NGƯỜI.

Bảo phải quên nhưng vẫn nhớ,
Dặn đừng nhớ mà chẳng quên,
Càng nghi ngờ càng thêm có.
Nghe hơi thở cũng buồn tênh.

Đường gập ghềnh, người bập bênh
Thuốc tấp tênh, người tấp tễnh,
Chữa bách bệnh: hoài lênh đênh
Bác sĩ? Phiền! Đây mệnh lệnh!

Á Nghi ** 23-3-2014

Ngủ đi! Cho phép anh cười

Với người trong mộng của...thời hai mươi

Sáng mai lại gặp năm... mười

Tha hồ mà... nóng với trời giá băng.

Á Nghi, 23-3-2014.

*Kim cương lấp lánh làm chóa mắt người

* $5 \times 10 = 50 >$ tuổi 50

LY RƯỢU QUÊ HƯƠNG.

(Cảm ơn anh Hoàng Công Thiếc đã gợi ý chủ đề bài thơ này).

Anh đã uống những ly rượu buồn,
Quán biên thùy hát hiu miền chiến tuyến,
Khi đồng đội anh có người nằm xuống,
Không kịp nói lời vĩnh biệt chia tay.

Ly rượu nhạt có thể làm anh say,
Nhưng không thể vơi nỗi đau người lính,
Thương quê hương đang chìm trong lửa đạn,
Bao người trai vì chính nghĩa lên đường.

Ly rượu khóc bạn, ly rượu quê hương,

HAI NỬA MỚI BẰNG MỘT

Viết thay chị Minh (USA)

*

Tình kia bên lở, bên bồi

Ai không chung thủy, lỡ rồi nhân duyên

Bồi hoài người... tình hóa... điên

*Người... điên chẳng... tình, ưu phiền vạn
niên!*

Lỡ hoài sao vẫn thản nhiên?

Ham vui, xa bến, lạc thuyền: dĩ nhiên!

Á Nghi ** 23-3-2014.

HÒN ĐÁ LÓT ĐƯỜNG

Dốc sức chưa vừa, phải dốc tâm
Đường dài ngược gió lắm thăng trầm
Người nay cứu nước: điều quốc cấm
Ai sướng người xưa: chống ngoại xâm?

Lót đường, hòn đá phải hành thân
Ai giẫm, ai đi phải chịu phân

Đã cùng nhau buồn vui đời lính chiến,
Đã cùng nhau từng phút giây nguy biến,
Tình nước non, tình chiến hữu không nguôi..

Không nồng nàn như ly rượu giao bôi,
Trong ngày tân hôn vợ chồng hợp cẩn,
Không là ly rượu tình nhân say đắm,
Ly rượu quê hương thăm thăm lòng người..

Ly rượu anh uống đã nói vạn lời,
Vạn lời đau ngày miền Nam thất thủ,
Người lính quên mình vào sinh ra tử,
Thua trận cuối cùng thời cuộc oan khiên.

Người lính ghen ngào ly rượu quê hương,
30 tháng Tư kẻ còn người mất,
Nhà cửa tan hoang ruộng vườn đổ nát,
Bao nhiêu đồng bào chạy giặc ra đi..

Bao người vượt biển, bao người trong tù,
Mang sinh mạng ra biển khơi thách đố,
“Học tập cải tạo” ngày về xa quá,
Ôm đau, lia đời không gặp người thân.

Kiên nhẫn đường trường, dù lặn đục
Tinh thần giữ vững! Quyết vì dân!

Ý Nga, 22-3-2014.

VĨ ĐẠI: SUY ĐÒI!

Dựng xây gì? Thống nhất chi?
Ba mươi chín, chứ phải gì một năm?
Tháng Tư đó, khóc Bảy Lăm
Tháng Tư này, khóc mấy lần lần sai?
Việt gian, Việt Cộng mấy “ngài”?
Nào “ngài” xây dựng, nào ai bán Nhà?

Ý Nga, 22-3-2014

EM VIẾT LÁCH VUI KHÔNG?*

Tặng quý Văn Thi Hữu đa đoan

“*Khi không đeo còng vào cổ*”

Viết lách: vác khỏ lội sông

Vác gông mà leo lên núi

Học: nhìn, giám sát, thi công.

Người lính vẫn uống ly rượu quê hương,
Bao năm qua cuộc sống nơi hải ngoại,
Đời bình yên nhưng trong anh vẫn thấy,
Một thời binh đao nơi chốn quê nhà.

Không thể nào quên những khát vọng xưa,
Anh đôi mươi bước chân vào đời lính,
Tuổi mộng mơ có máu và nước mắt,
Cái giá phải trả trong cuộc chiến tranh.

Sẽ có một ngày ly rượu quê hương,
Trên quê hương chúng ta cùng uống cạn,
Tự do dân chủ từ Nam ra Bắc,
Ly rượu này sẽ trọn một niềm vui.

Nguyễn Thị Thanh Dương

(March, 20, 2014)

THIÊN TỬ

Nặng nề “tảng đá Việt gian”
Sao bê về để cản ngăn dân mình?
Đề đâu “bầu bí”* chữ Tình?

Vác túi xuống phố gửi người
Vác tiền chọc cười buru điện
Người... đọc chỉ trích, chê cười
Còn người... viết hu hu khóc.

Làm báo: nhân sự hạn hẹp,
Khả năng ai cũng khiêm nhường,
Tán dương điểm tô nét đẹp,
Gọi người cùng biết yêu thương.

“Nghệ thuật phục vụ nhân sinh”

Vụ này thì **nhân** rất **phục:**

Chữ nghĩa **sinh** phải có tình

Nếu không, sẽ tử **nghệ thuật!**

Ý Nga.

Edmonton, 19-3-2014

CON ĐƯỜNG CŨ

Con đường nằm thoải thoải
Dưới hàng thông quạnh hiu .

Gió rì rào hôn nhẹ

Mà quên yêu kính, hồi sinh đang cần?

Lợi gì ăn bản của dân?

Lời chi mà nữ bất nhân xoay vần?

Vong thân, mất gốc bao lần?

Vô nhân Việt Cộng: mấy phần muốn hơn?

Ý Nga, 21-3-2014.

*"Bầu ơi thương lấy bí cùng

Tuy rằng khác giống nhưng chung một giàn"

THỜI ĐÃ THẾ!

Bảng đỏ bỏ đảng khắp nơi

Còn chờ gì nữa dân tôi?

Đẹp luôn cờ đỏ bán nước!

Căn nguyên tội lỗi tà trời.

Cộng đang quỳ mọp, khom lưng

Thời ta phải đứng lên chứ

Lòng dân đang giận phùng phùng

Lửa chuyền, cùng thay trang sử!

Giữ vững lẫn ranh Quốc-Cộng

Từng hạt bụi chất chiu .

Mẹ oằn vai quang gánh,

Ra chợ sớm bán hàng .

Hàng nặng, Cha lạng quạng

Nên lũ trẻ cười vang!

Thoai thoải con đường già

Vui với người lại, qua

Chẳng xót xa dưới nắng,

Chẳng than vãn đêm mưa!

Anh gót giầy thùng lố,

Em guốc gỗ mòn quai

Vẫn lóc cóc đường dài

Có bao giờ để ý .

Trên con đường tuyết mỹ

Quyện sỏi đá, thông dong

Mẹ vẫn gánh hàng rong,

Cha vẫn ghì tay thẳng .

Trải qua bao ngày tháng

Anh rời bỏ con đường .

Chính nghĩa đã rạng chiến công
Khua lên vang rền tiếng trống
Giúp dân thoát củi, sò lông.

Ý Nga, 21-3-2014.

NAM NHI CHI.... TOÀN CHÍ?*

Thường thường chưa chắc luôn luôn
Chuyện gì cũng phải tỏ thông ngọn nguồn
Đánh người liễu yếu lệ tuôn
Phải phe “áo giấy cánh chuồn” vui chăng?
Kẻ thù khí lực đang hăng
Đâu cần tiếp sức đãi đằng: rẽ, chia!

Ý Nga, 21-3-2014.

*"Nam nhi chí chí

ĐẠI SỰ KHÔNG LO

Phe... mình cô lập phe... ta
Cho nên họ cứ gà nhà đá đau
Sân Nhà: máu đỏ thắm màu
Sân Thù: cộng sản xúm nhau ăn mừng.

Ý Nga, 20-3-2014.

Em mắt bụi vẩn vương
Con đường thương bước nhỏ

Mẹ gánh hàng bờ ngõ,
Voi nhẹ chút hàng hoa
Cha tuổi già sức kém,
Xe đạp chẳng buồn qua..

Đàn em thơ đã lớn,
Chẳng vương vẩn con đường.
Bỏ lên thành, tỉnh lớn,
Chôn vùi bao luyện thương...

Hàng thông cao vẫn đứng,
Bên đường cũ nhớ thương,
Vẫn chờ người quay lại,
Vẫn chờ em bước ngoan.

Ba mươi năm ly biệt,
Con đường nhỏ mất tên.
Nhà bon chen xây cất
Em bỗng mất người quen.

GIỚI UẨN

Người tu hành không nói bậy, chưởi thề
Lời đúng đắn, lòng bao dung, rộng lượng
Không gạt lờng, ngã theo hướng u mê
Tạo nghiệp chướng làm ô gương tôn giáo.

Ý Nga, 19-3-2014.

*Giới Uẩn: chánh ngữ, chánh nghiệp, chánh mạng.

Con đường xưa sống lại,
Trong giấc mộng mê man.
Bước chân xưa ngần ngại
Tìm đường cũ ...hoang mang.

Mai em về xóm nhỏ
Tìm đường cũ năm xưa
Nhìn góc thông cần cỗi,
Trong sương mù, bụi mưa!

Ôi con đường rất nhỏ
Năm thoai thoai nhớ thương.
Ba mươi năm còn đó,
Hay dập vùi băng khuâng?!

Linh Đắc

Xuân Ngập Ngừng

*Chân bước ra vườn thấy xuân vừa đến
Cành cao chim hót nắng xuân đang cười
Dưới chân cỏ non xanh tóc con gái
Xuân đang bước nhẹ lá hót xinh tươi*

Nàng Xuân đang thả bước giữa khoảng không gian mênh mông. Bầu trời thật cao, thật trong xanh là nền của chiếc áo làm cho vóc dáng nàng thêm trang nhã, dăm ba sợi mây trắng lững thững bay theo là những dải nơ buộc vào xiêm y làm cho bước chân nàng thêm tha thướt, và những tia nắng vàng chiếu thẳng từ thái dương xuống vạn vật như những tia phản chiếu long lanh của hạt kim cương không lồ cắt theo kiểu “Princess cut” trên sợi dây chuyền đeo cổ đang tỏa những hào quang

lóa mắt dọc theo thân nàng... Tất cả thể hiện sự cao sang, quý phái, xinh tươi, và lộng lẫy muôn phần của vị nhất thế mỹ nhân.

Nàng bước đi giữa hương vị ngọt ngào của những bông hoa nở rộ, của những trái chín trên cây, giữa những tiếng hợp ca của muôn chim chào mừng vui vẻ, và giữa bản hợp tấu say mê của ban đại hòa tấu Thiên Nhiên với tiếng lá rì rào khi gió nhẹ đưa, tiếng suối reo nước chảy, tiếng núi trở mình, biển réo gọi, tiếng mầm non nảy lộc hạt giống đâm chồi, tiếng thở của muôn vạn sinh linh, và trong giao hòa giao cảm của mọi vật dù vô hình mà đầy ắp trong vũ trụ. Sự hiện diện của nàng làm cho cả trời đất khoan khoái, mặt trời dấu mặt bộ mặt hung dữ cố hữu để chỉ cười tươi tỏa ra những tia nắng dịu dàng vui vẻ làm cho không khí mát mẻ, thời tiết ôn hòa. Thỉnh thoảng những cánh hoa đủ màu, những chiếc lá đủ loại lại theo gió quyện bay rồi rơi xuống mặt đất làm thành tấm thảm tuyệt đẹp tô điểm thêm cho bức tranh trần thế thêm màu thêm sắc. Bức tranh thật tuyệt mỹ làm nàng phải ngưng thần lặng ngắm.

Nàng chợt giật mình khi nghe tiếng đàn tiếng hát đang cùng loạt cất lên: “Xuân vừa về trên bãi cỏ non, Gió xuân đưa lá vàng rơi nhẹ. Có một đàn em bé ngoài kia... Xuân, Xuân ơi, Xuân hỡi, Xuân ơi!” Bức tranh đầy những bãi cỏ non xanh tươi trải dài đến tận chân trời, những đàn chim bay lượn trên không, những cánh bướm nâu, vàng, xanh, trắng, đỏ, vờn lượn bên những cánh hoa mới nở, và từng đàn trẻ lớn nhỏ chạy theo những cánh diều cười đùa rộn rã, trông hấp dẫn làm sao! Tiếng đàn giọng ca vang vang đủ nhịp điệu từ nhẹ nhàng từng nhịp như những bước chân nai đến dồn dập rất nhanh tựa hạc bay ngựa chạy, làm lòng người cảm thấy khi thì dịu dàng êm ái khi thì rạo rực từng cơn. Lòng nàng vui mừng hớn hở theo cảnh theo tình, và bước chân vội vã mong sớm đến gần hơn. Chợt nàng nghe tiếng ai đang cất lên: “Xuân về với ngàn hoa tươi thắm. Ta muốn hái muôn ngàn đóa hồng.” Lời ca rất thơ mộng lãng mạn, nhưng sao nghe có vẻ tàn nhẫn quá! Ngàn hoa đang tươi thắm, cơ sao có người lại muốn hái từng ấy hoa hồng đi? Nàng nhớ đến những chuyện giết nhau của loài người thì càng kinh hoàng. Nếu chỉ để tìm vui mà nữ đang tâm làm hại đến muôn ngàn sinh mạng thì ác quá! Nàng thâm trách và chợt khựng bước chân, đăm chiêu nhìn xa xa...

Nàng ngạc nhiên biết bao! Phong cảnh mỹ miều, thế giới đẹp đẽ là vậy mà sinh vật trên quả đất đang đối đãi với nhau quá dã man. Hình như mọi loài đều áp dụng chính sách “mạnh được yếu thua.” Thú vật giết nhau, ăn thịt nhau không nói làm gì vì chúng chỉ làm theo bản năng; phải kiếm ăn để sinh tồn, nhưng con người là loài có lương tri mà sao giết nhau dã man hơn? Nào phải thiếu ăn phải dành nhau miếng ăn như loài thú trong rừng để sống còn? Nào phải không nhà ở để phải tranh nhau miếng đất làm chòi tránh mưa? Giữa thời đại văn minh khoa học, kỹ thuật trong mọi lãnh vực đều đạt đến mức tuyệt đỉnh, thực phẩm dư thừa nhà cửa nghênh ngang, đất đai trù phú, nếu biết chung hưởng trong cảnh thanh bình thì có phải là hạnh phúc khắp nơi hay không? Thế mà vì thù hận, tham lam, tranh dành, đố kỵ người này kiện cáo người kia, nước này tàn sát nước nọ làm cho máu chảy thịt rơi trời sầu đất thảm, để cho trăng sao mờ mịt, mặt trời phải nhỏ lệ buồn đau. Một con bọ ngựa khi làm tình, sau khi nhận được tinh trùng của con đực xong thì nhai luôn cả con đực để nuôi dưỡng các trứng. Không ai trách nó được vì trời sinh nó với bản năng như vậy, không biết tội là gì. Nếu một người cứ bắt mản hay ghét ai cũng làm như con bọ ngựa thì kết quả sẽ như thế nào? Đã là con người, giết người đều phải đền tội, vì vi phạm luật pháp (căn cứ vào Đức Hiếu Sinh của Thượng Đế,) thế mà trần gian chẳng có giây phút nào ngơi án mạng, hết giết chóc!

Nàng đã đến, đã đi bao nhiêu phen, đã chứng kiến bao nhiêu đổi thay trên vũ trụ này, chẳng những trên quả đất mà còn ở các hành tinh khác, nơi có những giống dân khác nhau. Nàng đã vào tận trong lòng đất từ lâu trước khi Jules Verne cho nhà bác học địa chất học mê thám hiểm Otto Lidenbrock già tưởng của ông làm “Cuộc Du Hành Vào Lòng Đất”, nơi một miệng núi lửa đã tắt tên gọi Sneffel ở Iceland mở ra mà theo ông, dẫn đến tận trung tâm quả đất, với giả thiết lòng đất nguội chứ không nóng. (Nhưng qua những thiên tai từng xảy ra và những gì khoa học mới phát hiện về một lòng đất đang sôi sục thì giả thiết này khó chấp nhận.) Jules Verne cũng đã cho thuyền trưởng Nemo dùng tàu ngầm Nautilus lặn xuống Ba Vạn Dặm Dưới Đáy Biển để thăm thú những sinh vật và kỳ quan khi đi khắp các đại dương sau nàng rất lâu. Xứ nóng xứ lạnh, năm châu bốn biển, trên trời dưới đất chẳng nơi đâu nàng không đến viếng. Nàng chẳng thấy có gì sinh tồn mãi mãi. Trước vũ trụ này và thế giới này đã có hàng bao nhiêu vũ trụ và thế giới, bao nhiêu loài, giống sinh rồi diệt, diệt rồi sinh, tiếp tục không ngừng.

Ai bảo nàng không già đi là sai. Nàng không già diện mạo nhưng tâm hồn nàng ngày càng già cõi vì từng trải nhiều hơn và kinh nghiệm nhiều hơn. Nàng đã đi qua từ thời tiền sử, trải qua bao nhiêu thời đại từ sơ khai hoang dại đến văn minh tân tiến. Nàng đã nhìn thấy nhiều nền văn minh khác nhau qua nhiều lần hủy diệt rồi tái sinh, những nền văn minh này đến rồi đi, nhưng phải nói là chưa có thời kỳ nào nền khoa học văn minh nào của loài người trên hành tinh này tiến bộ như bây giờ. Trong mọi lãnh vực, nhất là y học, khoa học, vũ khí, kỹ thuật đã tiến rất xa, nhưng đồng thời mầm họa cũng tăng tiến với những loại vũ khí tàn phá khủng khiếp do loài người chế tạo. Sự suy đồi đạo đức cũng kinh hoàng với những trường dạy thực hành làm tình tập thể như ở Nhật, những phim ảnh khiêu dâm, thủ đoạn lừa gạt nhau ở các nước lớn cũng tinh vi, những trò surveys trên mạng làm cho bao nhiêu người thiệt thà ngu ngơ mất tiền vô phương kiện thưa, vì mảnh lối chữ nghĩa của họ được luật pháp bảo vệ...

Dù có vũ trụ tính (universal), không có những cơ cấu và giới hạn vật thể như các sinh vật, Nàng Xuân cũng như người, không phải lúc nào cũng may mắn hạnh phúc. Nàng đã nhiều phen phải khổ đau khi chứng kiến nỗi lầm than của những kẻ đói nghèo tật bệnh, cảnh bom đạn tung trời dậy đất ở các bãi chiến trường, những thiên tai bão lụt, núi lửa phun cháy nhà cửa nhân mạng, động đất chôn vùi cây cỏ sinh linh, và vô vàn bệnh tật gây khốn khổ cho thế gian.

Trên đường đi từ ngàn năm trước, chợt nghe những tiếng khóc than rên siết ai oán phát ra từ một xứ nhỏ nằm cạnh Thái Bình Dương, nàng đã phải ngừng bước chân. Khi chứng kiến những khổ đau cùng cực của một giống người da vàng nhỏ bé trong xứ nhỏ có tên là Văn Lang, nàng đã động lòng. Rồi từ đó qua những quốc hiệu như An Nam, Việt Nam, họ thường xuyên phải chịu cảnh nô lệ, cảnh đạn bom, chết chóc, máu đổ thịt rơi, gia đình ly tán, con mất cha vợ mất chồng, trai thì tiêu pha tuổi trẻ trong chiến trường, gái thì để mất tuổi xuân trong nhớ nhung mong đợi, nàng động lòng thương. Nhiều lần ngang qua, nàng để ý thấy dân tộc này đau khổ triền miên! Những năm 68 và 75 ở Việt Nam, nàng đã phải cất tiếng than khi mà con dân ở đây bị những kẻ mạnh mang ý thức hệ ngoại lai chọn làm thí điểm gây nên cuộc tương tàn, gây cảnh nòi da xáo thịt vô lý trên khắp đất nước, làm cho bao nhiêu thế hệ con dân của họ càng thêm khốn khổ, tan tác như đàn chim mất tổ, gà con mất mẹ... Những âm hồn ưỡng tử vất vương khắp nơi. Và rồi bao nhiêu người phải liều chết vượt biển tìm đường sống mới, nhiều xác người làm mồi cho thủy quái, làm nàng càng quan tâm dõi theo họ khắp cả địa cầu.

Nàng thấy tiếc cho loài người khi họ không biết hưởng những gì họ có. Quả đất hiện nay với bao nhiêu công trình kỳ diệu thiên nhiên cũng như nhân tạo xinh đẹp muôn phần, thế mà vì tham lam mù quáng họ đang tâm dùng đủ mọi cách và những vũ khí tối tân đua nhau tàn phá thêm. Những thiên tai như bão lụt, hỏa hoạn, động đất, núi lửa, tai nạn, bệnh tật... bộ chưa đủ để gây đau thương cho muôn loài rồi hay sao? Những bất an, đau khổ cho số phận mong manh của kiếp người còn chưa đủ cho họ tỉnh ngộ rồi hay sao?

Nàng tự hỏi tại sao người ta không dùng những phương tiện kỹ thuật của thời đại văn minh mà họ có sẵn như internet để tìm hiểu những thiên tai tệ hại đến mức nào! Họ có thể tìm trong USGS (US Geography Surveys) để biết hàng ngày có bao nhiêu vụ động đất và núi lửa xảy ra trong một xứ hay trên quả đất. Chỉ nói riêng nước Mỹ, chỉ trong vòng 1 tuần thôi có thể có đến 648 vụ, và trung bình có khoảng 8,000 vụ động đất lớn nhỏ xảy ra khắp nơi mỗi ngày. Nước Nhật có chừng 10,000 cơn địa chấn hằng năm. Người ta cũng quên rằng hiện có 10 núi lửa chưa biết bùng nổ khi nào là: Yellowstone Caldera (ở Mỹ, không là núi, chỉ có những trũng sâu nhưng là miệng núi lửa kinh khủng nhất, nó đã từng phun và sẽ phun trào dung nham và hỏa lực gây tàn phá dữ dội), các hỏa diệm sơn khác rải rác ở Ý, Mexico, Japan, Columbia, Congo, Indonesia, New Guinea, Philippine, và Mauna Loa (Hawaii, Mỹ). Chỉ cần một Yellowstone Caldera đã đủ phá hoại hệ sinh thái của quả đất, làm đất đai sạt lở, những chất độc và rác rưởi thải ra sẽ gây tổn hại cho hàng triệu sinh linh, biến địa lý nước Mỹ thành dị dạng. Một Vòng Lửa (Ring of Fire) nằm sẵn dưới lớp vỏ mỏng của trái đất chạy qua 75% thế giới địa lý của loài người. Không kể bao nhiêu mảng chìm sâu bên trong thì trong Vòng Lửa này còn có những plate tectonics (cấu trúc hình đĩa, mảng) có tên là Eurasian, Indo-Australian, Cocoa, North American, Nazca, Antarctic, South American, Arabian, Caribbean, và Pacific. (Mảng Pacific có Hawaii, Hawaii có Mauna Loa, Kilauea là những núi lửa. Hiện Kilauea vẫn còn âm ỉ cho du khách có cơ hội ngắm những lỗ thông hơi của núi lửa phun đá, lửa, và hơi từ ruột nó ra. Ở dưới lớp vỏ mỏng manh của trái đất nơi đó còn thấy có một hồ lửa chứa đầy dung nham sền sệt nung chảy liên tục.) Những mảng này chuyển động không ngừng, lướt qua nhau, táng vào nhau, rồi lại lặn xuống bên trong chảo dung nham dưới lòng đất. Những cú chạm xua kia giữa các plate tectonics này đã tạo ra những kẽ nứt, một kẽ nứt như St. Andreas Fault từng nằm như quả bom nổ chậm sâu dưới thành phố San Francisco mà chắc loài người vẫn chưa quên đã từng bị phát nổ vào năm 1989 trước đây, vẫn đang chực chờ để bùng phát lại. Ngày nay các nhà địa chất học đã tìm thấy có hơn 400 núi lửa đang hình thành hoặc đang hoạt động âm ỉ quanh vòng lửa này, và nếu nó phát tác đồng loạt thì hết 75% quả đất sẽ bị tàn phá.*

Năm nào vụ động đất 7.8 độ ở Trung Quốc làm 80% nhà cửa lầu đài đổ sụp, giết chết hơn 9,000 người chỉ trong một vùng nhỏ tên Chongquin. Một vụ khác không lâu đã thiêu hủy gần hết cả một xứ nhỏ hiền hoà Haiti gây chết chóc đến 300,000 người. Chile, một quốc gia vùng Nam Mỹ, ngoài sóng thần còn bị thảm họa khủng khiếp trăm lần hơn với một cơn địa chấn mạnh 8,8 độ richter kèm thêm 34 cơn dư chấn mạnh khác theo sau. Còn biết bao nhiêu thiên tai và tai nạn khác không đếm xuể.

Trên đường đến viếng Mỹ quốc năm nay, nàng hồi tưởng lại; Katrina, (nơi có rất nhiều người Việt), cơn giông bão lũ lụt trước đây ở tiểu bang Louisiana của Mỹ tàn phá cả một thành phố New Orleans gây cho bao người phải trở thành trắng tay không nhà. Nàng từng tự hỏi tại sao người ta hay đặt tên đẹp cho những thứ dữ dằn này! Nàng từng ví:

NỮ HUNG THẦN

Tên là tên mỹ nhân,
Tên đẹp đẽ vô ngần,
Ngờ đâu gây thảm họa,
Gây khổ cho thế gian.

Biết bao người trôi xác,
Bao kẻ phải xác bác.
Người thân đành ly tán,
Con trẻ phải lang thang.

Cả trăm năm gầy dựng,
Linh hồn nơi quê hương
Thoáng chốc đã mất hết,
Trôi vào lòng đại dương.

Tên là tên mỹ nhân,
Tên thật đẹp vô cùng.
Ngờ đâu là hung nữ,
Độc ác chẳng ai bằng!

(Xin tặng những ai từng là nạn nhân của Katrina 2005, và các vụ thiên tai khác.)

Gần đây hơn là thiên tai núi lửa lẫn sóng thần song hành làm cả bầu trời xứ Phù Tang u ám vì tang thương khổ đau. Nạn nhân cố nuốt vào lòng những lời than thở mà chẳng biết trời xanh có động lòng!!! Nhiều người thành kẻ không nhà và bao trẻ thành mồ côi không cha mẹ. Biết bao sinh linh phải chết tức tưởi vì thiên tai! Vô số công trình thiên nhiên cũng như nhân tạo đẹp đẽ vô ngần, bao nhiêu tài sản và kỷ vật vô giá mà những con người hằng ân cần gìn giữ đã bị lũ lụt cuốn trôi đi mất, hay bị hoả hoạn đốt cháy tiêu tan thành tro bụi. Rồi mới đây là cơn bão Hải Yến đã làm cho nước Phi Luật Tân, láng giềng của Việt Nam phải thiệt hại quá nhiều nhân mạng và của cải. Còn bao nhiêu chết chóc và mất mát to lớn không kể hết do tai nạn, hỏa hoạn, phá hủy môi trường sống mà loài người gây ra nữa!

Chỉ những người đã từng trải qua tâm thần bất ổn do đau thương khôn khổ đày đoạ mới thấy quý một cuộc đời dù tầm thường mà không sóng gió. Kẻ từng chịu đựng đói nghèo sẽ thấy có ăn có mặc là đầy đủ, không cần phải có cao lương mỹ vị. Những ai từng bị phụ tình sẽ cảm thấy có được một mối tình chung thủy là đáng quý dù người tình không là người lý tưởng. Kẻ từng đau khổ vì mất người thân mới thấy rằng được gần gũi người thân là điều may mắn, không nên vì những bất đồng nhỏ nhặt để rời xa cách nhau. Và những ai từng kinh qua những hải hùng vì bệnh tật hay chiến loạn sẽ biết ơn Thượng Đế đã cho mình may mắn sống còn với một đời sống bình yên. An tâm, hài lòng với những gì có được trong tầm tay chẳng phải là hạnh phúc lắm rồi hay sao?

Nhìn vào lịch sử của dân Việt nài nghĩ rằng người Việt đã trải qua nhiều tang thương nhất. “Một ngàn năm nô lệ giặc Tàu, một trăm năm đô hộ giặc Tây, ba mươi năm nội chiến từng ngày...”

Nhạc của Trịnh Công Sơn nàng đã từng nghe có nói lên được phần nào trong vô vàn đau thương mà dân Việt phải chịu do chiến tranh dai dẳng từ thế kỷ này sang thế kỷ khác gây ra đau. Nhìn họ bị ngoại bang đô hộ, khốn khổ trăm chiều, vật chất thì đói nghèo bệnh hoạn, tinh thần thì sợ hãi bất an, lòng nàng không khỏi xót xa. Nhất là khi mà những ý thức hệ ngoại lai tranh giành ảnh hưởng áp đặt lên dân tộc này gây cảnh nồi da xáo thịt, làm cho vô số dân oan phải chết tức tưởi, tiếng oán hờn ngút trời xanh. Có thể nói, người Việt đã có một vận mệnh bi thảm nhất trong lịch sử nhân loại. Nhưng, nàng thấy người Việt cũng là một dân tộc anh hùng nhất thế giới... Là một nước bé xíu bên cạnh một nước Trung Hoa vĩ đại gấp mấy mươi lần luôn luôn dòm ngó muốn xâm chiếm bằng vũ lực, thế mà dù nhiều phen phải nhún nhường, nước Việt vẫn giữ được quốc tính quốc mệnh, quốc hồn quốc túy. Vào thế kỷ thứ 13, khi mà quân Nguyên đem quân đi xâm chiếm Âu Châu, Á Châu, nàng nghe rằng họ đánh đâu thắng đó, nhưng khi đến Việt Nam (lúc đó quốc hiệu vẫn còn là An Nam) thì liền bị thua cho Hưng Đạo Vương và vua Trần Nhân Tông mùa xuân năm Mậu Tý. Người Việt đã đánh đuổi quân Tàu biết bao nhiêu bận trong các đời nhà Minh, nhà Hán, nhà Nguyên, nhà Thanh của họ. Mùa xuân năm Kỷ Dậu, 1789, vua Quang Trung Nguyễn Huệ đã đại phá quân Thanh một trận rất lẫy lừng. Thế rồi khi Hiệp Định Ngung Bãn được hai miền Nam Bắc ký kết Mùa Xuân năm 1973 với sự hiện diện của nàng, nàng vui mừng theo dân Việt khi nghe tiếng còi hụ, tiếng pháo nổ, tiếng chuông nhà thờ đổ, chuông chùa ngân, tiếng đàn tiếng sáo vang tai, và tiếng người cười vui chào đón hòa bình khắp nơi. Nàng Xuân tưởng rằng dân tộc đau khổ này sẽ được yên ổn từ đây. Nào ngờ, tiếng súng càng nổ, chét chóc mỗi ngày càng nhiều hơn, những cuộc chiến của hai bên càng ngày càng tăng để thêm nhiều oan hồn vất vưởng, nhiều gia đình phải ly tán, và dân tộc phải ghi thêm những trang sử nát lòng! Nàng tức tối giùm cho người dân nước Việt!

Kỹ thuật cơ khí tối tân, nhất là những gì xâm phạm đến môi trường hay lòng đất sẽ làm cho lớp từ trường và ozone của quả địa cầu thay đổi. Hiện quả đất đang nóng dần lên. Nếu lớp từ trường bị phá hại, nước bốc hơi thì rồi trong tương lai quả đất sẽ trở thành một hỏa tinh khác. Hình như mức độ thiên tai tàn phá quả đất đang càng ngày càng dữ dội hơn.

Nếu nhân loại hiểu biết về số phận của quả đất, nơi hiện nay đang có muôn vàn cảnh đẹp như địa đàng, như đất thánh, nơi họ sinh sống và truyền giống có những nguy cơ khủng khiếp như thế nào đang tiềm ẩn, dù trên trời hay dưới biển thì tốt biết mấy! Biết làm sao để cho họ, giống loài đẹp đẽ được Thiên Tạo ưu ái tạo ra, là giống loài nàng yêu thương nhất biết khôn ngoan, biết hưởng may mắn sung sướng hiện có, bớt chém giết nhau như bao lâu nay làm nàng quá đau lòng? Dù các khoa học gia đã tốn nhiều công phu và tiền bạc, vẫn chưa thể tiên đoán được lúc nào tai họa sẽ xảy ra. Động đất, núi lửa, biển biến cả thành núi non, đất bằng thành hang hốc, hay ngược lại, muôn loài có thể bị tiêu diệt trong nháy mắt. Việc các plate tectonics đụng chạm, tan vỡ xảy ra rất thường. Lịch sử của vũ trụ kéo dài cả hàng tỉ năm, quả đất, nơi chúng ta đang sống cũng từng hiện hữu hơn 4 tỉ năm, thế mà lịch sử của loài người chỉ mới bắt đầu từ chừng 10,000 năm nay, kể cả thời được xem là cổ đại là tại vì sao? Thỉnh thoảng các nhà địa chất và khảo cổ vẫn tìm thấy những thành phố, những bộ xương hoá thạch nằm sâu dưới bề mặt của trái đất...

Hình như Tạo Hóa tạo ra môi trường sống đầy đủ nhu cầu nước, lửa, khí, vật chất song song với những mầm họa nguy hiểm từ những nhu cầu này để cho sinh vật thông minh là loài người biết rằng có sinh thì có diệt, sung sướng và khổ đau theo nhau như bóng với hình. Ai khôn ngoan thì giữ

tâm lạnh để hưởng hạnh phúc bình yên trong thời gian may mắn được ngài ban cho sự sống, ai đại đột tham lam thì dù có của cải bao nhiêu cũng chỉ khổ thân và khổ tâm không bao giờ yên.

Năm nay, trên đường trở lại nơi đây, từ trên cao nàng đã cảm giác được trong không khí, ngoài cũng như trong đất nước Việt Nam nhỏ bé, những luồng gió chướng, những đám mây đen mây đỏ hoang mang, hỗn độn, bất an. Phải chăng người Việt khắp nơi lại đang phải đối diện với những nguy cơ nào đó làm họ phải đau lòng thở than? Nàng mong sao các dân tộc nhỏ bé không còn bị các xứ mạnh hà hiếp. Với cảm tình đặc biệt cho Việt Nam, nàng mong dân Việt ai cũng nặng lòng vì Tổ Quốc, chung lòng chung sức xây dựng đất nước để khỏi phụ lòng tiền nhân của họ đã xả thân hàng ngàn năm gìn giữ biên cương, xứng đáng là Con Rồng Cháu Tiên như họ từng tự hào. Nàng mong con dân xứ này sẽ có được một ngày mai tươi sáng, yên vui với tự do, có nhân quyền nhân bản đích thực...

Năm cũ đang qua đi, năm mới đang dần đến, ta có thể nghe được tiếng chân của Nàng Xuân đang nhẹ bước đến gần trong tiếng thở của đất, tiếng ru của gió, tiếng lộc đâm chồi, tiếng mời chào của lũ nhạn, nhưng sao nghe như tiếng bước chân có vẻ ngập ngừng... Có phải những chiến trường làm thối ròi máu đỏ kinh hoàng đâu đây, những thù hận than oán giữa kẻ mạnh và kẻ yếu làm mờ mịt không gian, có phải cảnh tượng điêu tàn của những cây cỏ bị cháy rụi, những căn nhà bị đổ nát, những con trẻ đang khóc nhớ búp bê, con ngựa gỗ, cái không gian còn phủ trùm đầy bụi than, bầu không khí còn đầy mùi cháy khét mà những cơn địa chấn, hỏa hoạn man rợ vừa qua còn để lại, hay những âm khí, mùi hơi hiếu chiến, tham tàn đâu đây đang làm cho Chúa Xuân phải hoang mang ngập ngừng?

*Theo Ring of Fire on Discovery Channel
Ái Hoa (Revised Mar18, 2014)

NGỌC LÂM BỤI TRẦN

Trời xanh cho nắng càng vàng,
Nàng xuân thả bước lững lờ trên cao.
Lặng nhìn mà ngỡ chiêm bao,
Cảnh sắc mỹ lệ! giữa bầu trời xuân.
Nương theo mây trắng bênh bồng,
Ngắm nhìn lâu các đình cung huy hoàng.
Hoa cười, chim hót vang vang,
Gió đưa mây xuống mời nàng dạo chơi...

Xen giữa biển cây cành xanh ngắt,
Những lá vàng thất sắc lia cành.
Giữa giòng nước chảy loanh quanh,
Chiếc thuyền gỗ mục tròn thành lác lư.
Kìa đám trẻ chỉ vừa bảy, tám,
Trong áo quần rách vá tả tơi,

Ngửa tay xin ăn của người,
Ông qua bà lại lạy đời xót thương.
Giữa hoa lệ phố phường san sát,
Những mái chòi dột nát thê lương.
Che người chiếu đất màn sương,
Đói nghèo bệnh tật không đường thuốc thang.
Chôn xa xa âm vang tiếng sủng,
Giữa những kẻ lý tưởng bất đồng.
Đánh nhau thịt nát cây tan,
Trời sàu đất thảm chẳng màng tử sinh.
Nàng kinh hoảng rùng mình che mặt,
Không nỡ nhìn vì quá xót xa.
Hạt châu trong ngọc trắng ngà,
Tục nhân nỡ để bụi trần lấm lem!
Ái Hoa

HẠT NƯỚC TỪ TRỜI

Tôi ngời

Bên chén trà thiền

Nghe tâm trí vắng

uyên nguyên hiển bày

Ai là ta ?

Ta là ai ???

Ồ, sao bóng đó

Trải dài mênh mông

Trà Thiền

Với chén trống không

Với ta hiện hữu

Mây bông bênh trôi

ĐÓN XUÂN

Ánh bình minh mới vừa ló dạng,

Hứa hẹn một ngày nắng ấm trời xanh.

Tiếng chim quen ca hát trên cành,

Bầu không khí bỗng trong lành tươi sáng.

Ôi đẹp sao! hôm nay buổi sáng

Ước mộng thật nhiều như hoa hái đầy tay

Đợi sống lại những phút giây linh động

Thế giới khác thường trong ánh mắt hôm nay.

Một cơn gió thoảng ngọn cỏ lung lay

Giòng suối trong veo nước chảy tràn trề

Đầy sức sống của mùa xuân mãnh liệt

Ôi ước gì xuân là bất diệt

để ta còn sống mãi với thiên nhiên

Phải ta nhấp

Giọt lệ rơi ?

Ồ không

Hạt nước từ trời

TẶNG

RIÊNG.

Kiều Mộng Hà

March 19-2014

Với những mê say ước vọng của bình yên

Làm sống lại bao tâm hồn cần cỗi

Đã lâu rồi tưởng chẳng dịp hồi sinh

Ôi tắm nắng tắm trong xuân nồng thắm

Chẳng còn gì mê đắm hơn xuân

Qua bao lần trôi nổi trầm luân

Xuân lại đến đẹp hơn bao giờ hết.

Ái Hoa

NẤU ĂN CHO CHÀNG.

Dùng chay sáu bảy loại rau

Nấu ăn lại phải nhói đau thịt thà

Món này sinh tố rầy rà

Món kia dinh dưỡng cho da nõn nà.

Cần nhân, cứ nhắc mặn mà

Anh đừng ăn thịt em nha! Ói chàng!

-Ăn... em rồi kiếm đâu nàng

Dịu dàng, chiều chuộng tình lang đây nè?

Á Nghi, 17-3-2014.

ĐI CÂU SAO EM NHỎNG NHỎ?

Thợ săn chỉ thấy con mồi,

Người câu chỉ ngắm cá thoi!

Em đừng bưng bưng bực bội

Tội anh năn nỉ i ôi.

Ra nước thời phải biết bơi

Không thể một mình chơi voi

Sóng đầu cãi chày, cãi cối

Em đừng bóng gió xa xôi.

Anh nói đã mềm cả môi

Cá cười luộm thuộm, lòi thoi

NGHÈO MÀ THƯƠNG!

Ở đây không trúc, chẳng tre

Chữ Điền* chẳng có để khoe ai rồi

Ở đây chỉ tuyết ngập trời

Anh khoe chi để cho đời đáng yêu?

Càng nhăn càng lấm bèo nhèo

Càng cười càng đẹp... lão... Nghèo Dễ Thương!

Á Nghi, 17-3-2014.

“Vườn ai mướt quá! Xanh như ngọc

Lá trúc che ngang mặt chữ điền”

Thơ Hàn Mặc Tử: “ĐÂY THÔN VĨ DẠ”

Chúng không phục tùng tuyệt đối

Chẳng chịu rửa mũi em ơi!

Em à! Ngày sắp qua rồi

Môi cười mới đẹp hoa khôi

Xem kìa hoa cau, hoa chuối

Hoa nào ủ rũ, em tôi?

Á Nghi, 17-3-2014.

Phúc Duyên Gặp Gỡ

Viết tặng các thân hữu của SL

Có những mến thương nẩy mầm ướm nụ

Có những cảm tình trở nhụy chồi xanh

Chỉ chờ một ngày hội đủ duyên lành

Sẽ khai mở thành thân tình quý mến

HOÀNG HÔN PHỦ XUỐNG

ĐỜI KHÔ HÉO

Người xa tôi người có buồn không?

Tôi xa người đời như chiều đông

Hàng cây im đứng chờ cơn gió

Người bên kia người có ngóng trông?

Xin hãy để cho Tình Thương đổ bên
Vì giòng đời vui ít khổ đau nhiều
Kiếp con người có sống được bao nhiêu
Trăm năm tuổi mấy ai mà sống đủ

Gốc Thiện Tâm mà trời cao đã phú
Hãy vun bồi cho trổ nụ đơm hoa
Để xóa tan đau khổ cõi Ta Bà
Người người được thấm nhuần tình thương mến

Cám ơn người đã dừng chân ghé bên
Bên yêu thương, bên quý trọng, thân tình
Nếu ta cùng chung một kiếp nhân sinh
Thì ta hãy thương yêu trong cuộc sống

Tôi thích một hoa hồng khi còn sống
Còn hơn là trăm vạn đóa hoa tươi
Lúc chết đi ai biết được tình người
Là thành thật hay chỉ lời dối trá?

Đừng cân lượng và cũng đừng mặc cả
Vì tình thương không đơn vị đo lường
Chỉ biết rằng : ta thành thật yêu thương

*Người xa tôi người có băng khuâng?
Tôi xa người đánh mắt mùa xuân
Đàn chim bay tìm về nắng ấm
Người bên kia có nghe sầu dâng?*

*Người xa tôi người có cô đơn?
Tôi xa người ôi nhớ môi hôn
Bao đêm dài ngời ôm bóng tối
Người bên kia có ra bờ sông!*

*Người xa tôi người còn làm thơ?
Tôi xa người nhớ thưở hẹn hò
Công viên xưa còn ai đứng đợi
Người bên kia có còn đứng chờ!*

*Người xa tôi còn nhớ những gì?
Tôi xa người buồn vương lên mi
Tháng tư nào chim trời gãy cánh
Người bên kia đôi bờ phân ly!*

*Người xa tôi có nhớ câu thơ ?
Tôi xa người đời dài lê thê
Ước mơ nào vùi trong ký ức*

Ta sẽ được niềm vui và hạnh phúc

Người bên kia mong ngày trở về!

Sương Lam

Người xa tôi người mắt tương lai

Tôi xa người nhan sắc tàn phai

Hoàng hôn phủ xuống đời khô héo

Người bên kia... định mệnh an bài

Kiều Mộng Hà

(Trong Những Bài Thơ Cho Anh)

Tâm Sự của Một Chiếc Răng

Bây giờ thì tôi nằm đây, trên mặt bàn, trông góm ghiếc như một mẫu xương cũ và bản. Hình thể lồi lõm theo cách cấu trúc của chiếc răng bình thường, chỉ trừ một đường địa đạo đen thui nằm luồn phần ngang hông, như những vết sẹo lạnh da trên thân thể con người. Tuy vậy, tôi vẫn còn đủ ba chân răng vững chắc, đủ sức bám vào phần thịt bên dưới suốt gần sáu mươi năm cuộc đời, nếu không vì cái rãnh sâu kia để phải ra đi vào miền miên viễn.

Cũng buồn nhỉ, vì mặt bàn không phải là chỗ đứng của tôi, cho nên từ đây tôi đã là kẻ vô dụng, đâu phải chỗ nào mình cũng đứng được. Nhớ lại nơi chốn của mình ngày xưa, tôi cảm thấy lẻ loi khi bị gạt ra bên lề xã hội. Xã hội của răng, nghe có kỳ không? Nhưng thực tế là vậy, vì tôi được sinh ra để đi song song với cuộc đời của con người, chia sẻ buồn vui, tủi nhục, vinh quang với họ, đâu chỗ đứng có khiêm nhường và hơi hẻo lánh, nhưng đâu vì thế mà không quan trọng.

Năm ấy, hình như là một mùa hè hai ven đường đầy những hoa phượng đỏ, con ve sầu kêu ve ve, khi tôi vừa mọc lên, đã thấy lấp ló bên ngoài những chị em trắng nõn và bé xíu. Sự ra đời của mỗi chiếc răng đã hành hạ chủ nhân tôi những cơn sốt nóng, ho hen, sổ mũi kéo dài suốt nửa tháng. Lũ oắt con bên ngoài tuy ra đời trước, nhưng chúng lại mảnh mai, nhỏ nhắn, còn lũ chúng tôi ở bên trong, kèn càng như những ông hộ pháp, vát vát lăm mớ nhô lên khỏi cái miếng thịt hồng hồng mà con người gọi là lợi. Bên ngoài là một lũ chị em nhà răng sinh ra đời chỉ để cười và để cắn, cho nên khi bọn trẻ con sắp mọc răng, chúng ngứa ngáy lắm, và gặm cái gì cũng kéo vào để nhai nhưa một cách thú vị.

Chủ nhân tôi hồi ấy là một thằng nhỏ bảy, tám tháng, cái khoái nhất để nhai cho tiện là chính bàn tay của chú. Vì thế suốt ngày chú đứng trong nôi, đút bàn tay vào mồm rồi cứ thế nút một cách thích thú. Khi say sưa với giòng sữa mẹ, chú cứ tình queo mà nghiêng lấy cái núm vú mềm mại ngon lành ấy. Chú làm cho người mẹ bực mình vì bị cắn đau, cho nên tức thời cái mặt chú bị ấn ngay vào bầu vú thom tho khiến chú ngạt thở, vội nhả ra ngay. Nói đi cũng phải nói lại, cái đó không phải tại chú, tại mấy chiếc răng đang nứt lợi nó ngửa ngáy một cách kỳ dị, nó cần phải cắn vì Trời sinh nó thế. Sau này khi càng lớn lên, nhiệm vụ của nó còn quan trọng hơn ngoài việc cắn nó lại phải biết cười, vì cuộc đời có ăn tiền hay không cũng nhờ cái cười của răng nữa.

Đây là lan man về lũ họ hàng nhà răng chúng tôi, mỗi đứa một nhiệm vụ. Mấy đứa bên ngoài trời sinh để làm cảnh, cho nên trông đứa nào cũng dễ thương. Hình dáng lại giống như cái bàn cuốc, nên người đời thường ví von gọi chúng là "răng bàn cuốc". Nó mảnh thôi, trông có vẻ hiền lành nhưng ngoाप vào đâu thì hết chiếc cuốc xục vào chậu đất, khiến những thứ thức ăn lập tức được táp lấy đưa vào miệng một cách ngon lành. Thêm vào đây là hai chú răng nanh bên vành miệng, trông chúng nó thật dữ tợn, biết ngay là phải đề phòng nếu không muốn bị xé cho tan xác. Mấy đứa chúng nó như răng liền răng, lợi liền lợi, giúp đỡ nhau kịch liệt để thanh toán tất cả những thứ mà con người muốn xơi. Nhìn tinh thần đoàn kết ấy thấy cũng hay hay, nếu cứ biết hợp quần gây sức mạnh như thế thì cái gì mà không xục được.

Dù vậy, khi bọn tôi mọc lên thì tất cả mới có đủ sức mạnh để làm xong nhiệm vụ quan trọng, để có thể thanh toán được tất cả những thứ cứng cõi, hóc búa nhất của thức ăn, đẩy qua thực quản mà không bị mắc nghẹn. Tôi phải nói ra điều này dù có vẻ không tao nhã, nhưng giá không có lũ "vai u thịt bắp" chúng tôi giúp sức, cái lũ bên ngoài kia cũng chả làm cách nào cho xong việc. Có một lần cãi nhau vì chuyện ấy, đó là chỗ đứng của răng trong mỗi cái miệng người, như chỗ đứng của người trong xã hội. Lũ kia cứ cho là mình đài các, tự ví mình như những nhân viên ngoại giao để con người mang đi cười cợt, giao tế với bên ngoài. Cái tật hợm hĩnh này cũng chỉ vì con người chiếu cố đến chúng nó hơn, thích khoe cái mẽ bên ngoài mà không trân trọng chiều sâu của bên trong, họ chỉ hay săn sóc chúng nó và thường đứng soi gương để tập cười một mình. Bởi vậy chúng mới lên mặt khinh người, ra điều cũng răng mà đứa cao đứa thấp. Tức mình, bọn tôi đành công không nhai một bữa xem sao, cho nên hôm ấy chủ nhân tôi vì ăn vội vã, nuốt nhanh thành mắc nghẹn, tởn tởn già, lúc ấy mới thấm thía câu "ăn phải nhai, nói phải nghĩ". Âu cũng là một kinh nghiệm sống để cậu ta ghi nhớ mãi, khi biết rằng cuộc đời cái này vẫn phải cần đến cái kia.

* * *

Cuộc đời trải dài theo năm tháng, mỗi lần hồi tưởng lại lòng ai cũng rung rung với kỷ niệm. Tôi đi theo chủ nhân như bóng với hình, như con người không thể tách rời với thăng trầm của giòng lịch sử. Tôi đã thử tách mình ra khỏi cuộc đời của chủ nhân, để nhắm mắt cho rằng mình chỉ là công cụ của người ấy mà thôi, nhưng thật ra lại gắn bó với nhau nhiều, khiến mỗi một thay đổi trong cuộc đời anh ta, tôi đều có chia xẻ. Bình thường thì không có gì phải ngẫm nghĩ, nhưng những lúc trong họ hàng anh em nhà răng chúng tôi, bị ốm đau do sự ăn uống, giữ vệ sinh cầu thả của anh ta, tạo nên những lỗ sâu gây sự đau nhức, tôi cũng buồn vậy. Nhìn anh ta những lúc lên cơn đau răng, chổng khu, hả mồm, rên la đủ kiểu mà vẫn không chấm dứt được những cái giựt giựt buốt lên tới đỉnh đầu, ai lại không xót. Khi ấy cả họ hàng nhà răng chúng tôi đều đau lòng, có ngậm

ngầm trách sự cầu thả của con người, chỉ vì cái miệng làm khổ cái thân, lại không biết giữ gìn mồm miệng cho nên mới ra nông nổi này. Đúng là nỗi buồn của "một con ngựa đau, cả tàu chê cỏ" là thế.

Nhớ lại thời thơ ấu của chủ nhân, tôi vẫn thấy thú vị. Hình như con người chỉ sung sướng nhất là thời kỳ còn bé bỏng. Vui thì cứ vui, cười hả hống để khoe những chiếc răng cửa, nhưng thật sự chưa đủ trí khôn để nghiền ngẫm những nỗi buồn. Lúc này là thời kỳ mà ăn gì cũng thấy ngon, chát chua, ngọt mặn gì cũng được những cái miệng be bé ấy nuốt vào hết. Tôi cũng làm việc kịch liệt với tâm hồn rất yêu đời ấy, vì họ hoạt động nhiều, lại đang hăng sức cho nên không chê một món gì, dầu chua đến ê răng như mấy quả sấu hái được ngoài vườn, dai nhanh nhách như miếng gân bò hầm chưa chín mà họ vớ được khi mẹ vắng mặt trong bếp.

Đây là thời kỳ cần ăn để lớn, để cơ thể có đủ chiều cao mà học hành, yêu đương, làm việc. Họ yêu đời lắm, tâm hồn đầy nhiệt huyết ôm nhiều hoài bão to lớn và tốt đẹp. Họ nghĩ cái gì họ ăn vào cũng tốt, chẳng phân biệt được tác hại của sự ô nhiễm ấy, và họ cũng hay bị phình phờ vì những thứ ngọt ngọt, thơm thơm của thức ăn được bán trong những chiếc xe đẩy trên lề đường. Những thứ hấp dẫn của đời chính là những thứ hại cho họ về sau, nhưng ngay lúc ấy giá những người có trải qua kinh nghiệm đau đớn về răng miệng, có mở lời khuyên bảo thì ít khi họ nghe lời lắm.

Họ nhai đá cục, họ đớp những cục xương, họ ăn bánh kẹo bất cứ khi nào vớ được, có khi sắp lên giường đi ngủ, họ cứ bắt chúng tôi nhai rau rầu tất cả những thứ cứng cối ấy để tống vào bụng, đâu có nghĩ gì tới sức khỏe của chúng tôi, chưa kể là cũng chẳng nghĩ tới việc chăm sóc để chúng tôi còn sức lực mà phục vụ họ tới già. Cầu thả, ích kỷ như những nhà lãnh đạo vô trách nhiệm, họ bắt chúng tôi làm việc kịch liệt để thỏa cái tham vọng vô biên của họ, vì cái bụng ăn mãi cũng chẳng no. Lạ lùng cho ông trời, và cũng bất công quá xá khi ông sinh chúng tôi chỉ là những chiếc răng nhỏ trong một cái mồm bé, để phục vụ cho một cái bụng to tham lam thế kia, anh em chúng tôi sau này lần lượt ra đi cũng vì thế.

Tôi có một thằng em kết nghĩa, vì không có nó thì tôi cũng không làm sao nhai được thức ăn để phục vụ con người. Thằng em ra đời sau tôi ít lâu, nó ở phía dưới, tôi ở phía trên, hai đứa như chày với cối, giã nhíp nhàng như "gạo trắng trăng thanh". Trong cái miệng tôi om đồm, chúng tôi hăng say làm việc. Lúc con người ăn uống là lúc chúng tôi làm chết bỏ, theo hệ thống dây chuyền đi từ ngoài vào trong, nhưng công việc của chúng tôi mệt nhọc hơn lũ chị em ngoài kia.

Hai đứa tôi chăm chỉ lắm, thằng anh già, thằng em cũng nhíp nhàng đưa lên để hai đứa ăn khít với nhau, nghiền tất cả những thứ từ bên ngoài đưa vào. Cũng cái bụng làm khổ cái răng, chúng tôi làm việc cực khổ để cống hiến cho con người những ham muốn không biết đâu mà lường. Người đời họ gọi là "ngón", nghĩa là ngấu nghiền vờ vét vào cho đầy mồm thôi. Khi cái bụng họ ngưng, anh em tôi cũng rã rời, ê ẩm cả ra, vì phải đụng chạm với những thứ cứng mềm, nóng lạnh đồng loạt được đẩy vào, đôi khi không đủ sức chịu, chúng tôi cứ vã cả mồ hôi, tê cả mồm vì những thứ gia vị cay đắng mà con người ưa thích. Nói mà không giải thích thì họ bảo chúng tôi bị đặt quá đáng, nhưng cứ xem một hoạt cảnh ăn uống thì biết sức chịu đựng của tụi tôi dữ dội biết chừng nào.

Này nhé! Bên một tô hủ tíu bốc khói, nóng hổi, thổi sục sọt mấy cái rồi được đưa

ngay tấp lự vào mồm từ mấy cái bàn cuốc, cộng thêm ít ớt cay và tiêu hột làm họ vừa ăn vừa chảy nước mắt. Chúng tôi bỗng rầy lên vì sức nóng, đang luống cuống chưa biết cách nào để nhai thì lập tức đã nghe ào ào như thác đổ vào mồm, cả bọn choáng váng vì một đợt nước lạnh ồ ạt tấn công, khiến lớp men bọc bên ngoài chiếc răng như muốn rạn nứt ra khi bị tra tấn cực kỳ dã man như vậy. Lớp áo ấy lâu ngày liên tiếp bị khủng bố, hết nóng tới lạnh, hết lạnh tới nóng, chịu không nổi rạn ra, thế là có chỗ để những con sâu bé xíu len lỏi vào hang ổ, làm thành đường mòn như địa đạo ăn sâu vào lòng răng, gây ra những lỗ thủng trầm trọng. Khi hệ thống thần kinh phải giựt chuông báo nguy, lúc ấy họ mới tỉnh người thì đã muộn, chỉ biết nguyên rủa cái răng sâu mà không chịu học câu " tiên trách kỷ, hậu trách nhân".

Đây là chuyện của răng, những người công dân hèn kém nhất, sống trong điều kiện tối tăm nhất, nhưng lại ảnh hưởng đến sức khỏe con người dữ dội nhất. Khi con người nhìn ra vấn đề thì mọi chuyện đã muộn màng, họ tìm cách để cứu vãn tình thế như châm ngôn "còn nước còn tát" mà bà con ta hay nói, nhưng sự thật thì cái gì mất đi có bao giờ tìm lại được. Sau này tôi sẽ kể đến giai đoạn "còn nước còn tát" của họ cho mọi người nghe, lúc họ thấm thía vô cùng khi không biết cách bảo vệ và trân trọng cái thật, để rước về cái giả, và suốt đời cay đắng với sự giả dối.

Đạo ấy tôi còn khỏe, lũ anh em cũng chưa xệu xạo, chỗ đứng vẫn còn vững chắc. Trong anh em nhà răng đã có đứa yếu số, sớm ra đi để lại cho họ hàng răng miệng một sự mất mát vô cùng to lớn. Sự mất mát này dần to lớn tới đâu, một lúc nào cũng chìm vào quên lãng. Người vốn hay quên, cho nên vẫn chưa cho đây là kinh nghiệm đau thương để rút ra một bài học.

Có đôi khi tôi ngòai nhầm tính những thực phẩm hằng bao nhiêu năm dài, cả một hành trình đắng đắng mà họ nhà răng chúng tôi phải lao động cật lực để vận chuyển những thức ăn cho một con người, thấy muốn giật mình té ngửa. Trung bình mỗi năm con người ngốn bao nhiêu ký gạo, ăn bao nhiêu ký rau, xực bao nhiêu ký thịt, xoi bao nhiêu quả trứng, nuốt bao nhiêu thứ trái cây và bánh kẹo. Nhân lên với tuổi thọ của họ thì số thực phẩm ấy phải to bằng núi Thái Sơn, để những người con bất hiếu phải rùng mình khi biết cha mẹ họ phải làm việc vất vả như thế nào mới nuôi con thành người. Và để cho những con người vô ơn, biết được rằng bao nhiêu công sức của một cộng đồng nhân loại, đã phải tranh đấu với bao khắc nghiệt của đời sống để cung cấp lương thực cho họ.

Định mệnh đã sắp đặt cho tôi sinh ra để làm răng, cho nên dầu thế nào tôi cũng nguyện trung thành với chủ nhân cho tới chết, chẳng hề tự ý bỏ đi nếu ông ta không đành đoạn mà tống khứ tôi đi, như tống khứ con ngựa già không còn kéo nổi cỗ xe. Ít ra gần sáu mươi năm, tôi đã chia xẻ với ông ta tất cả những thứ chua cay, mặn ngọt cuộc đời, với tinh thần phục vụ của một bề tôi trung hậu, ăn ở có nhân có nghĩa, vui cùng vui, buồn cùng buồn với nhau.

Vậy mà có một thời gian tôi bị thất nghiệp, hay là cả bọn chúng tôi bị thất nghiệp khi không có gì để nhai. Lúc ấy tôi còn khỏe mạnh, những cái chân răng bám vào lợi còn vững chắc, lại không lười biếng trốn tránh trách nhiệm, tôi thêm lao động để phục vụ con người mà bỗng dưng bị thất nghiệp, hay là có việc làm rất ít để dư thì giờ nằm khểnh ra ngẫm nghĩ chuyện đời. Lúc ấy tôi thêm có việc làm lắm, nhưng lạ một điều là không có gì để nhai cả. Tôi nhớ những hôm ấy, trời rất lạnh, cái bụng nằm phía dưới cứ sôi ùng ục lên đòi cơm, thế mà chủ nhân tôi không tranh

thủ, cựa quậy được tý gì để dần bụng. Đến giờ ăn, anh ta hơi hải đem về một cái bát nhựa mấp mé đầy một thứ gì giống như cơm, mà vẫn không phải cơm, lại không được giã kỹ cho nên nó sần sật như cao su. Không biết đây có phải là thực phẩm dành cho gia súc, mà ít ra phải có hàm răng như răng ngựa mới tiêu hóa nổi. Thế nhưng lúc ấy cái bụng đòi hỏi quá, anh ta cũng đành phải ăn vậy, không thì đói rã ruột.

Chưa bao giờ chúng tôi phải làm việc vất vả bằng lúc này, giống như những người công nhân nhà máy, thời kỳ kinh tế xuống , lâu lâu mới có việc làm, lại toàn những thứ việc nặng nề, không đủ cung ứng nhu cầu hằng ngày, mà vẫn phải hùng hục làm. Công đoạn đầu là phải nhai thì đã có chúng tôi giúp sức, thẳng chày thẳng cối làm việc tung bưng, như những ngày nào còn mâm cao cỗ đầy một thuở. Công nhận món này khó nuốt thật, nó cứng vì bọc bên ngoài một lớp vỏ dày, cho vào mồm nhai nhèo như nhai cao su. Tôi chịu không biết đây là cái gì, có lẽ phải hỏi các nhà nông học xem có sao trong ngũ cốc lại có những thứ lạ đời như thế?

Một ngày ba lần làm việc, tuy không nhiều nhận gì chỉ đủ cho cái bao tử đỡ lên cơn đòi hỏi, thế mà chúng tôi cũng toát mồ hôi vì những thứ thực phẩm quý hiếm ấy. Nhai mòn cả răng, ê cả lợi, thẳng em nằm bên dưới bị tôi giã nhiều cái nên thân, lắm khi lại còn lẫn cả một cục sạn cho nên nó la oai oái, mặt mũi méo xẹo đi trông rất tội nghiệp. Đám chị em bên ngoài đã lâu cũng không có việc làm, thỉnh thoảng vớ được củ khoai, họ nhâm nhi cắn từng tý một, như để kéo dài giây phút thần tiên mà không muốn chia sẻ cho người khác hưởng. Để gì những thứ bột mềm mềm, mịn mịn ấy đến tay tụi tôi, nó chỉ đi đến cửa miệng là bọn ngoài ấy đủ sức đẩy qua cuống họng, đi thẳng vào dạ dày. Khiếp thật, trong đời tôi chưa có thời kỳ nào kinh tế đi xuống như dạo đó. Lúc ấy tôi bỗng nhớ nôn nao cái thời vàng son của những bữa ăn gạo ngon thịt béo ngập đầy răng miệng, cho nên dần lắm mà nước miếng nó cứ ứa ra dù chỉ hồi tưởng bằng trí nhớ.

Chủ nhân tôi lúc ấy tội nghiệp lắm, cái cơ thể tròn trịa năm xưa dền sáu, bảy chục ký cứ từ từ rút xuống, cả một hình thể oai phong lẫm liệt vào sinh ra tử mà giờ đây lép kẹp như một miếng bánh tráng mỏng, đi phát phơ như hình bóng ma quỷ trong một đêm mưa gió lạnh lùng. Đây là nói về phần bên ngoài, còn nói đến trí tuệ thì lại càng thâm não. Lúc nào anh cũng chỉ nghĩ đến "ăn", dù khi xưa anh từng dè bủ " miếng ăn là miếng tòi tàn". Đó là chí khí của người quân tử khi đang thời, nhưng trước cái nạn đói kém và thời kỳ suy thoái này, miếng ăn có sức mạnh làm những đôi mắt buồn ủ rũ sáng rỡ lên, những thân gầy guộc kia tỉnh táo ngay tức khắc.

Tôi đã từng chứng kiến anh ta vồ bắt những chú châu chấu ở trên cây, rình rình tìm nhưng con ốc ồm trên thửa ruộng sâm sấp nước, hay khi vào rừng đốn cây, anh cứ lơ lảo tìm xem có thứ gì bỏ vào miệng mà không chết. Mấy cọng rau già bên bờ suối, củ sắn sượng hay củ mì tinh đầy những xơ, chúng tôi cũng cẩn thận chế biến để nuôi dưỡng cơ thể. Trong đêm khuya bụng lại còn cào đòi ăn, anh em tôi hay nằm tâm sự vặt, không có gì nhai cho nên hai đũa cứ nghiền vào nhau , bật ra những tiếng kèn kẹt làm ê ẩm một nỗi buồn đến rút da rút thịt.

* * *

"Lâu rồi thì đời cũng qua". Đó là câu tôi rất thích khi nghe lỏm được trong một bài hát, để an ủi những tâm hồn đau khổ. Thế rồi thời kỳ đói kém cũng qua đi, nó dằng dặc bao nhiêu năm trời, vì phải nhai nhiều nên lũ răng chúng tôi trên mặt vạc cả đi mà dưới chân lại đùn lên những

tảng đá ong, lấm khi cứa vào lợi đến rướm máu. Bây giờ khi không còn thất nghiệp nữa, việc làm lai rai lúc nào cũng có, nhưng quái lạ lũ chúng tôi không còn hồ hởi để làm việc như ngày xưa, có lẽ đã đến lúc "tri thiên mệnh" rồi chăng?

Thời gian này tôi biết ông chủ đang thăm thía lấm cái luật đào thải của trời đất, khi ông ngồi lúc lắc những chiếc răng còn lại với nét mặt bần khổ. Ông chăm sóc chúng tôi và vỗ về như cha thương con, nhưng than ôi cũng muộn mất rồi. Bây giờ khi nghĩ đến chuyện hồi phục lại hàm răng năm xưa, thì có khác nào "mất bò mới lo làm chuồng". Ông cũng già mà chúng tôi cũng già, nhìn quanh thì đã rơi rụng khá nhiều, muốn phục hồi lại đâu phải dễ, nhất là khi tiềm lực đã gần như cạn kiệt. Mỗi lần nhìn những chiếc răng cứa, ngày xưa chỉ dùng để cười và để cắn, nay phải làm sai chức năng là nhâm nhi chút đồ ăn, tôi cười mà lòng lại buồn đến chảy nước mắt, cảm cảnh sự xuống dốc của một kiếp người. Tôi vốn nhiều tình cảm, hay nhìn người mà nghĩ tới mình, cho nên tôi lại hình dung được cả sự tuột dốc trong lòng chủ nhân, ăn uống uể oải thế kia còn mong gì phục hồi phong độ cũ.

Mùa thu vừa tới là lại thêm một biến cố đau buồn trong đời tôi. Đó là sự ra đi của thằng em bên dưới, đã từng chơi với tôi trò "gao trắng trắng thanh" ròng rã bao nhiêu năm trường. Mới đầu lúc nó bị ốm tôi vẫn không để ý, mỗi lần cần nhai tôi vẫn vô tình làm chày giã thẳng cánh xuống khiến chủ tôi la oai oái, lúc ấy tôi mới giật mình nhìn xuống thì ôi thôi, thằng em đã ngã nghiêng xiêu vẹo đứng không vững. Nó ốm lúc nào tôi cũng chẳng biết, thật có lúc mình cũng vô tâm như những kẻ không có lòng. Tôi hối hận quá, tình đồng đội, nghĩa huynh đệ chi binh gắn bó với nhau từ hồi mới sinh ra, cho tới lớn lại chia xẻ bao thăng trầm vinh nhục với nhau, thế mà khi thằng em tôi nó ốm, ốm nặng tôi mới biết.

Từ đấy, tôi cũng không còn hứng thú gì để làm việc nữa, nhai nuốt cũng uể oải, mỗi lần thấy một món ngon tôi định vực thằng em dậy để nó chung vui với tôi như ngày xưa, nhưng nó chỉ im lìm nằm oặt đi, sờ vào nó thì nó cứ run bần bật như sắp rời ra khỏi lợi. Tôi đâm chán đời, buồn tênh ngấm lại cuộc đời trong cái lỗ miệng tối om. Cho đến một ngày kia, tôi nằm thân ra mà nghe tê tê một nỗi buồn, đấy là hôm thằng em tôi ra đi vĩnh viễn. Tự nhiên nghe hột hắng, trống vắng, thiếu thiếu một cái gì, lúc nhìn xuống bên dưới thì thằng em tôi đã biến mất, chỉ còn tro lại lòng huyết lầy nhầy những sợi đỏ bầm như máu. Tưởng tượng đến mình khi ngày ấy sẽ tới, tôi như cứ muốn tuồn tuột đi vào cái lòng huyết của thằng em.

Được ít lâu, tôi đã nguôi ngoai chút chút, nhưng đời lại càng buồn hơn khi chẳng còn ai đồng tâm đồng chí với mình để mà làm được điều gì nho nhỏ giúp người. Ít lâu sau khi những chiếc răng ra đi khá nhiều, chủ nhân tôi phải tuyển thêm mấy cái răng mới để tiếp tục phục vụ ông trong những ngày còn lại.

Bọn này mặt mũi nhâng nháo vô tình cảm, trông trắng trẻo mà lại vô duyên. Chúng được gắn vào một cái bửng màu hồng nhạt cho tiếp với màu lợi, nhưng để làm kiểng thì hay hơn. Tụi tôi dù sao cũng có tình cảm, dù chỉ là răng nhưng chúng tôi chia xẻ tận tình với chủ nhân, từ cảm giác cho đến sự đóng góp tích cực bằng công sức, cho nên người ta mới hay nói "thăm tận chân răng".

Lũ răng mới câng câng và cũng chẳng biết cách ứng xử sao cho vừa mồm vừa miệng chủ, cho nên đã nhiều lần tôi thấy ông ta xót xa nhớ tiếc những tình cảm thân thương của lũ răng thật tội tôi, dù sao thì sự chân thật vẫn là món quà quý mà loài người cần trân trọng. Bọn răng giả lại hay né tránh những món dai cứng mà chúng không nhai được, bây giờ ông chủ mới cảm thấy được cái cộng tác chân tình của tôi, khi nhiệt tình giúp ông bất cứ hoàn cảnh nào, tiêu thụ những món khó nuốt của cuộc đời vào bụng. Có chung đụng với những điều giả dối, người ta mới biết trân quý lòng chân thật. Tôi đã nghe chủ tôi than thở, mỗi lần ăn uống ông lại thở dài, và cho rằng cứ phải sống với sự giả dối mãi như thế này, đó là điều đau khổ người ta phải nén lòng mà chịu đựng.

Thế rồi tôi cũng không qua được sự đào thải của tạo hóa, từ ngày không có thằng em bên dưới đỡ đần, tôi cứ tuột xuống một cách thảm hại. Sống không anh em, không bạn bè tri kỷ thật tình tôi cũng muốn chết quách cho xong. Bây giờ phải ép lòng làm bạn với cái lũ răng giả vô tình cảm kia, chúng ý mình khỏe, kèn cựa với tôi để khoe tài khoe giỏi. Thực ra chúng làm gì biết thưởng thức cái ngon, cái dở, làm gì có trái tim chân thật, những cảm xúc chân thành để mà chia sẻ với con người, trong những ngày huy hoàng tuổi trẻ, những đau buồn lúc sa cơ thất thế, những lúc già nua đời như chiếc lá héo mùa thu.

Tôi cũng chẳng biết tại sao mình ra nằm đây, trên mặt bàn, như một nắm mồi trên mặt cỏ phẳng lặng. Trò chơi thuở xưa khi những chiếc răng sữa được vút vào gằm giường cho chuột chí, hay vút lên mái nhà để xin những chiếc răng khôn, những chiếc răng đẹp của một thời trẻ con đâu còn. Không biết chủ nhân tôi còn để tôi đứng đây làm chi? Hay có khi để nghiền ngẫm một nỗi buồn, vì biết rằng con đường nào rồi cũng tới La Mã.

NGUYỄN NHUNG

Đoạn Trường

Ta đã tìm Em khắp trời mơ;

Ồ hay! sao lạnh ngắt như tờ,

Chỉ nghe tiem thức vang âm điệu

Và thấy quanh mình những hoang sơ.

Ta đến tìm Em tận biển sâu

GUƠNG NÀO CŨNG GUƠNG

Cùng soi... gương, rất ngọt đường

Hỏi nhau: đẹp xấu, ghét thương, méo tròn?

-Hình như chúng mình còn...son!

Tuổi hai mươi ấy vẫn còn trong gương!

Khen thần tượng! Chẳng ai nhường

Gương quên đeo, khéo tán dương nhau. Khùng!*

Nhưng mà nào có thấy Em đâu
Chỉ nghe sóng vỗ tan hy vọng
Và thấy mệnh mang nỗi hận sầu.
Sa mạc hoang vu đến tìm Em
Nhưng mà chỉ thấy có ai đem
Gió tung cát trắng lên cuộn cuộn
Và nghe khô mặ̣n lệ đặ́ng tuôn.
Ta tung cánh nhận khắp mùi hương
:
Vẫn chẳng tin Em- Vẫn mù sương
Em ở xa gần ? Chim bật bóng !
Hay chính trong ta ? Nỗi Đoạn trường
!

Sao Khuê

Hai đôi mắt kém bao dung
Làm sao thấy nét vẫy vùng “chân chim”?
Mắt lười, nét xấu nằm im
Để cho hai cánh hoa tim mỉm cười
Noi...gương Cha Mẹ: yêu đời
Trăm năm đi nữa cũng thời ĐẸP ĐÔI!

Á Nghi, 16-12-2012

Vết chân chim = vết nhăn trên da mặt

*Gương = kính đeo mắt

CĂN CHI ĐỒNG HỒ REO

Cung ơi thức nhé! Nè Cung!
Cà phê sữa nóng thơm lừng môi em
Người dung ngoài ngõ đi tìm
Người Dung Khác Họ nằm im, có thềm:
*Croissant béo, trứng chiên mềm,
Bánh mì nóng hôi, nướng thêm càng giòn
Hoàng hôn đã chúc ngủ ngon
Bình minh rồi đó! Ni non: mời chàng!

Á Nghi, 16-12-2012.

Bánh Croissant = bánh sừng bò của Pháp,

một trong những loại bánh ngọt ngon và nổi tiếng ở Châu Âu.

NGU NHU... ÁC NHU....

*** Ý Nga ***

Đề nhớ Sói Con Hay Hối Sơn Thương, Canada

*

-“Chường” ơi! Ông Nội của em nói: mấy thằng VC ngu hơn bò, đúng hông “Chường”?

-VC ngu thì đúng rồi đó!

-Dzậy (vậy) sao mẹ cứ bắt em uống sữa bò “quài” (hoài)? Em đâu có muốn... ngu nè

-Như bò hay như VC?

-Như ...gì gì thì em cũng không có muốn... ngu đâu.

-Trưởng biết là bò nó không có ngu.

-Chèn ơi! “Dzậy” sao Mẹ nói?

-Mẹ của em nói theo nghĩa là súc vật nó không khôn như con người. Có nhiều điều em vẫn nói mà đâu có đúng nè

-Dzậy VC là con người sao ngu hơn con vật? Em đâu có nói sai như... người lớn, em nói cái gì cũng đúng mờ!

-Vậy chứ hôm bữa hờn mẹ, ai nói với trưởng là -Ghét mẹ! vậy?

Sói con cười bẽn lễn:

-Tại.... Mẹ thôi...! Mà...em hông có ghét Mẹ đâu à nha.

-Thấy chưa? Nhiều khi mình nói vậy mà... không phải vậy.

-Dzậy ông nội nói VC ngu hơn bò có đúng...dzậy hông Trưởng?

-Điều này thì đúng! Em không thấy VC giết chết chú thím, bác và di dượng của em đó sao? Tại VC mà ông nội em phải ở tù ngoài Bắc suýt chết, rồi khi ra tù cũng tại VC mà ông nội em phải dắt ba má của em chạy ra biển trốn đó.

-VC uống sữa con gì và ăn “kí” gì mà ngu dzậy Trưỡng?

-Chúng ăn Bánh Vẽ và uống sữa Vô Sản!

-Bánh, sữa gì mà độc quá? Mà sữa “dzô” sản là sữa sinh sản phải hông Chưỡng?

-Không! Vô là không, Sản là tiền của. Vô Sản là không có tiền bạc gì cả. VC hay nói vô sản lắm, em có nghe ông nội kể không?

-Ông Nội nói VC “bi” giờ giàu lắm, giàu thì phải có nhiều tiền lắm chứ.

Có tiếng thờ dài:

-Ừ! VC bây giờ giàu lắm, hết vô sản rồi!

-Chắc là nhờ cướp cái nhà của Ông Nội em đó Chưỡng ơi!

-Em nói đúng! Chúng giàu nhờ cướp của người ta, rồi bắt ông nội của em và nhiều người khác nhốt vô trong tù, bỏ đói, hành hạ cho đến chết mà chúng còn chưa tha.

-Dzậy sao Ông Nội trốn ra biển được?

-Trốn mà! Giống như em trốn mẹ hôm trước trong kho thức ăn vậy, mẹ tìm hoài đâu có được.

-Ừ! Em nhớ “gòi”. Bữa hôm mẹ khóc quá chừng! “Gòi” ông nội trốn, VC có khóc hông Trưỡng?

-Không đâu, chúng vui lắm vì chúng được cướp nhà cửa của ông nội em.

-Trưỡng nói “chiện” ngộ ghê! Cướp được nhà thì tự nhiên là lấy luôn cái... cửa rồi.

Ông Nội còn kể VC bắt Ông Nội đào mộ Ông Có, Bà Có lên cho VC làm chỗ nhảy đầm nữa kìa.

-Vậy em thấy chúng có ngu hơn bò không? Bò đâu có ác vậy.

-Dạ, VC ác và ngu thiệt hén. Máy con bò hiền thí mỡ đi. Bò ở VN có hiền hông Chưỡng?

-Hiền lắm! Hiền như...em vậy đó. Mà bò hiền thì ai uống sữa bò cũng sẽ hiền và học giỏi nữa. Học giỏi mà hiền thì sẽ thương người ta lắm chứ không ác như VC đâu.

Thằng bé lại cười bẽn lễn nữa:

-Dzậy em phải uống sữa bò “quài quài” thôi nhen Chưỡng?

Em hông muốn ác như VC, em muốn... hiền như bò. Em hông muốn ngu như VC, em muốn... khôn như Ông Nội, cái gì Ông Nội cũng biết hết chơn!

Em cũng hồng thêm ăn... bánh dzê hay uống sữa dzô sản đâu à nhen.

Ý Nga

22-11-2010.

ĐIỀU BÁT NHÂN “KHÔNG CHÂN HAY CHẠY”*

*

*Mến tặng chị **Linh Đắc**.*

*

Nét cọ nào thành tranh
Trên tấm lụa trắng tinh?
Bông trâm nào thành nhạc
Trong tim người lữ hành?
Ngữ vựng nào thành thơ
Từ suy nghĩ vẫn vơ?
Văn chương nào tuyệt tác
Khi tình người hững hờ
Chập chùng điều lúng túng.
Sáng tác bản nội dung
Chẳng phân biệt sai, đúng
Trước tội ác trùng trùng?

TẠ ƠN CHIẾN SĨ VNCH.

*

Thành kính tưởng niệm và tri ân tất
cả **Những CHIẾN SĨ QL VNCH:**

-Đã nằm xuống vì Tổ Quốc và chết trong các trại
tù VC.

-Đã góp công giữ gìn miền Nam VN.

-Đã và đang góp công cho Đại Cuộc.

*

Hãy truyền đi muôn phương

Lòng yêu thương quê hương

Của bao nhiêu Chiến Sĩ

Đã làm Đuốc Dẫn Đường.

Họ đã cùng khắc ghi

Xương máu nhuộm biên thù

Nêu cao gương sĩ khí

Rất đường bệ oai nghi.

Trước quê hương điêu đứng
Lập trường luôn thẳng thừng.
Nghệ sĩ không điểm dừng
Nhờ lòng chẳng dửng dưng.
Sống chia chung tủ nhục
Với dân tộc, cội nguồn
“Chết trong, hơn sống đục”
Giữa trò đời bán buôn.
Thơ văn: chở tình người
Tranh: vẽ gương sáng người
Nhạc: đây sinh khí mới
Chuyện sáng tác muôn nơi.
Nhân ái ấy thương ơi!
Đem vui bao mảnh đời!
Không hề màng danh lợi
Họ sáng tác thành thời!

Ý Nga ** 16-3-2014.

---

*“Của phù vân không chân hay chạy!” Tục ngữ?

Họ bền bỉ, kiên trì
Gương anh dũng nhất nhì
Vang danh toàn thế giới
Quân đội nào sánh bì?
Họ chiến đấu lòng uy
Dù lính hay chỉ huy
Vẫn vang vang hùng khí
Dòng máu thấm chiến y.
Giữ vững Quốc, Quân Kỳ.
Vượt hiểm nguy, gan lỳ
Khi lâm nguy Tổ Quốc
Họ xả thân cứu nguy!
Họ là những nam nhi
Vi Tổ Quốc ra đi
Trên bốn vùng chiến thuật
Can đảm khó ai bì!
Bao người chịu phân ly
Mất cả tuổi xuân thì
Cho đồng bào yên ấm?
Bây giờ: tuổi tà huy!
Vinh danh họ giùm đi!
Vinh danh, Bạn làm chi
Khi quê hương cần đến?

Hãy tận sức! Ngại gì?

Ý Nga.

Canada, 15-3-2014.

HOA CÓ KHÔNG QUÝ, QUÝ HOA KHÔNG CÓ

Em là “tiên nữ” giữ cung

Hồng, Lan, Cúc, Huệ... lung tung hoa hòe

Giữ gìn anh, khỏe khỏe khoe

Đào hoa lăm đóa: Đông, Hè, Thu, Xuân.

Toàn xa xa, chẳng gần gần

Toàn lảng nhãng phát chẩn bần lăm hoa

Nhấn nha em hỏi hiền hòa:

-Hào hoa hi hã? Mấy mà vừa anh?

-Em à! Hoa... Nữ vắng tanh!

Toàn là hoa... thật loanh quanh thay hoài!

Về... hừu vẫn chỉ một...Nai!

Á Nghi, 14-3-2014.

LỜI TỎ TÌNH

“CHUYÊN” HƠN “HỒNG”!

Mi thích núi thì dân đành xuống biển

Học đóng thuyền cho kịp hẹn Người Chuyên

Học Ròng Tiên võ quyền biến bí truyền

Khi thánh thiện, khi đường quyền lộ diện.

Mi thích biển? Núi: chiêu hiền, hành thiện!

Dân theo gương LÝ, TRẦN, NGUYỄN, ĐINH,
LÊ

Không u mê làm nô lệ, phường hề

Tài tế thế bao anh hùng ngạo nghễ!

Ý Nga.

Calgary, 15-3-2014

TẮT NGUỒN THI HỨNG

-Làm gì em ngồi yên thế?

Muốn làm cánh hoa cho ai?

-Anh bước vào... tim em nhé?

-Nghe mà muốn khóc oe oe

Trái tim nhỏ xíu răn đe:

Chỗ đâu mà còn để chứa

Một người cao, to như rứa?

Tỏ tình nghe sao khó ưa!

Từ nay gặp anh xin chừa,

Đau... tim là bệnh khó chữa!

Á Nghi, 14-3-2014.

-Anh nhìn xem kìa làn mây

Trắng xanh điểm tô lấm chám.

-Có ai rảnh rang mà ngắm?

Em lại mộng mơ chi rồi?

Mây hợp, mây tan lôi thôi

Bao giờ em tôi vào bếp?

Thưa em, anh thưa lễ phép

Đói rồi! Đừng ép nhịn ăn!

Á Nghi, 14-3-2014.

NÀO ĐÂU CHỈ ĐẸP BÌNH MINH SAO MÀ HỒI HỘP!

Hoàng hôn đẹp vì mặt trời sẽ lặn

Đêm nhẹ nhàng cho bóng tối thênh thang

Và cho nàng ngắm đom đóm khoe khoang

Về lai vãng khoe dịu dàng ánh sáng.

Á Nghi, 14-3-2014.

Anh không nói chuyện... trên trời

Sao người... dưới đất cứ cười hoài thôi?

Sao em chẳng nói thương tôi?

Sao em im lặng? Kỳ khôi quá chừng!

Không “ừ” có phải không ưng?

Tim tôi cứ đập tung bưng đây em

Á Nghi, 14-3-2014.

ĐÀO GIẾNG

Cô chờ khát nước mới đào?

Công tôi theo đuổi, ới đào chết khô!

TIỀN SĨ TÌNH YÊU.

Bạn tôi ba la, bô lô
Rằng tôi... **theo đuổi** hư vô, mơ hồ
Rằng **đeo** thui... **thui**, ngây ngô
Hẹn hò lâu quá! Thưa cô ừ giùm!

Á Nghi, 14-3-2014.

Em ủ áp, người điên có... bằng cấp!
Còn anh điên? Không đáng được... cấp bằng!
Em tài năng, anh nhăng nhẳng nhùng nhằng
Em ngưng ngưng*, anh lại càng ngưng ngưng*

Bằng tiến sĩ tình yêu hoài những nhăng*

Nghĩa đá vàng vẫn tươi sáng đến nay

Ta vẫn đây, tình vẫn thấy tràn đây

Như thuở ấy, ngày ngát ngây tiệc cưới.

Á Nghi, 14-3-2014.

*Ngưng ngưng [dấu hỏi]: bướng bỉnh

*Ngũng ngưng, những nhăng [dấu ngã]: kéo dài

Hồng Nhan Tri Kỷ Ở Đâu

Phiếm của Hồng Thủy

Trong khi tôi sửa soạn làm cơm chiều thì ông chồng tôi ngồi trước computer chăm chú đọc cái gì không biết mà thỉnh thoảng lại thấy ông ấy cười hình hích.

Tôi hỏi:

-Anh đọc gì mà khoái chí vậy?

-Anh đang đọc bài phiếm "Hong Nhan Tri Kỷ" của nhà văn Giao Chỉ, vui và cũng có vẻ đúng.

-Thế à, in ra cho em đọc với.

Đọc xong, tôi âu yếm gửi cho ông chồng một cái lườm dài cả cây số:

-Ông ấy định nghĩa về đàn bà thế này mà anh cho là đúng hả?

Xin chép lại nguyên văn một đoạn cho quý vị liền bà đọc: "*Vợ là một sự ràng buộc, ràng buộc bạn không thể tùy tiện cặp bồ với người con gái khác. Người tình là một sự bù đắp cho bạn những tình cảm mãnh liệt mà ở người vợ còn thiếu hoặc bạn không tìm thấy được ở người vợ. Hong nhan tri kỷ là sự chỉ rõ, chỉ rõ sự mê say trong trái tim bạn ...*

...Vợ không thể thay thế người tình vì vợ không điều khiển được tình cảm như người tình. Người tình không thể thay thế vợ, vì người tình không có được tình thân như vợ.

Vợ và người tình đều không thay thế được hồng nhan tri kỷ, vì đó là nhu cầu của tâm linh ..."

Không biết quý vị liền bà nghĩ sao? Riêng tôi thấy lý luận của ông Giao Chỉ không chấp nhận được... Tôi thắc mắc, không biết ông Giao Chỉ có vợ không mà chả hiểu một lý ông cụ gì về đàn bà và phát ngôn vung vít cứ như người độc thân vui tính vậy?

Xin thưa với ông Giao Chỉ và những đấng liền ông đồng ý với ông Giao Chỉ, mà trong số đó hình như có cả ông nó nhà tôi. Các ông già rồi nên quên tuốt luốt hết những điều mà lẽ ra các ông phải ghi lòng tạc dạ.

Ngoại trừ mấy ông lấy vợ vì tiền hoặc vì điều kiện gì đó, nghĩa là không có yêu đương gì cả thì miễn bàn. Còn nếu các ông lấy vợ vì tình, nghĩa là có yêu hẳn hoi mà định nghĩa vợ theo lý luận của ông Giao Chỉ thì các ông có nhiều triển vọng được ngủ ngoài đường với Hồng nhan tri kỷ cả chua nào đó của các ông lắm đấy.

Tôi xin đưa các ông trở về cái thời trai trẻ độc thân cho trí nhớ của các ông làm việc một tí nhé.

Đó là thời các ông đi tìm vợ, thời này có 3 giai đoạn.

Giai đoạn 1, phải tìm người nào có vóc dáng vừa ý . .

Giai đoạn 2, kiếm được người vừa ý rồi thì bắt đầu tán tỉnh, làm quen. Nếu người này nói chuyện không hợp, nghĩa là các ông cảm thấy "em này nói chuyện vô duyên thấy bà má đi" chắc chắn các ông tìm đường đông ngay, sức mấy mà các ông tiếp tục theo đuổi.

Do đó người nào các ông chịu, chắc chắn nàng nói chuyện phải tâm đầu ý hợp.

Giai đoạn 3, mình có đủ say mê người này đến độ muốn cưới làm vợ chưa?

Các ông phải nằm gác tay lên trán, suy nghĩ kỹ càng, đêm này qua đêm khác xem tình cảm với nàng tới đâu, cuối cùng mới đi đến kết luận.

Nhan sắc được quá rồi, nàng cũng có nhiều điểm hấp dẫn. Chờ gì nữa mà không xin cưới nàng để được yêu đương ra rít và sản xuất nhóc tì.

Về tâm hồn, nàng nói chuyện dễ thương, tâm đầu ý hợp, hiểu biết, thông cảm, có thể sống chung hòa bình mà không sợ bắt đĩa bay.

Phải nghĩ về nàng được như vậy, các chàng mới quyết định cưới nàng chứ? Ngu gì cưới một người không đủ làm mình say đắm trong tình yêu, không đủ làm mình cảm thấy tâm đầu ý hợp khi truyện trò, mà về ở với mình suốt đời?

Vậy thì khi quyết định lấy người nào, chắc chắn các ông đã phải tìm thấy ở người đó những tình cảm yêu đương say đắm của người tình, những phút giây thoải mái trò truyện của Hồng nhan tri kỷ thì mới đủ hấp dẫn để các ông phải cưới chứ.

Người vợ khi về với các ông, nàng có đủ điều kiện của một người tình vì nàng đã là người tình thật sự của các ông và làm các ông say đắm đến nỗi phải rước nàng về làm của riêng mình. Nàng cũng có đủ điều kiện của một Hồng nhan tri kỷ vì thời gian yêu nhau các ông đã thích thú tỉ tê tâm sự biết bao nhiêu lần.

Tại sao sau khi làm vợ các ông rồi, nàng lại chẳng còn cái giá trị gì nữa vậy? Chẳng những nàng không còn là người tình, mà cũng không thể thay thế cho người tình được. Có phải chỉ vì cái vai trò người vợ, nghĩa là thuộc quyền sở hữu của các ông rồi, các ông bỗng thấy chả còn cái hấp dẫn của người tình nữa. Bởi vì người tình thì khó khăn mới được gặp, mới được mùi mẫn, còn vợ thì lúc nào cũng chình ình ngay đó, dễ quá hóa nhàm.

Trong cuộc sống vợ chồng, biết bao lần các ông gặp những chuyện bực bội trong sở làm, những thăng trầm trong công việc làm ăn, ai là người để các ông chia sẻ, ai là người an ủi, góp ý, chung lo với các ông? Có phải là người vợ không, hay là con Hồng nhan tri kỷ vu vợ nào đó? Hồng nhan tri

kỷ của các ông ngay bên cạnh, vậy mà các ông vô tình hay cố ý muốn lãng quên, để có cơ đi tìm một hình bóng mới mẻ hấp dẫn khác?

Đừng lấy cớ là có những điều không thể tâm sự với vợ được, như chuyện lỡ có bồ bịch chẳng hạn, nên cần phải có Hồng nhan tri kỷ để thổ lộ tâm tình..

Thật ra đàn bà chúng tôi cũng biết tha thứ, cũng biết từ bi hỷ xả và biết sửa sai nếu các ông thành thật và biết hối hận. Các ông có thể thú thật thẳng thắn với vợ là: "Anh lỡ sa ngã với một người đàn bà trong một phút yếu lòng, hôm đó em nóng nảy nói nặng lời với anh, làm anh bực bội, chán nản. Vào sở anh gặp cô thư ký, cô ấy dịu dàng sẵn sóc anh, nên anh ngã vào vòng tay cô ấy. Bây giờ anh rất hối hận vì thật ra anh vẫn còn yêu em và không muốn phản bội em". Chắc chắn người vợ sẽ phải cảm ơn ông chồng đã thành thật khai báo. Dĩ nhiên bà vợ sẽ bắt ông chồng phải thề là không được tò tí với con "cà chớn" đó nữa, nhưng bảo đảm các bà sẽ không nhẩy nhồm lên, xỉa xối, la hét như khi các bà tình cờ khám phá ra chồng mình ngoại tình.

Sau đó chắc chắn các bà sẽ ngoan hiền hơn, không dám cáu tiết nói nặng chồng nữa vì nhớ chàng buồn, chàng lại mò đi kiếm con thư ký cà chớn thì bỏ mạng. Các ông nên nhớ, cái gì các ông cũng tâm sự với vợ được, kể cả chuyện có bồ nếu các ông vẫn còn yêu vợ và có thành ý với vợ.

Người vợ là người Hồng nhan tri kỷ tốt nhất của các ông mà các ông không biết đó thôi.

Người vợ nào cũng muốn được chồng yêu, cũng muốn có một gia đình hạnh phúc.

Các ông hãy thành thật với vợ, nói ra những điều các ông không hài lòng về vợ, nói một cách nhẹ nhàng, khéo léo, nói bằng thiện ý muốn vun xới hạnh phúc gia đình, chứ không phải phàn nàn chê trách. Chắc chắn người vợ sẽ hiểu và cố gắng sửa sai.

Còn muốn người vợ nồng nàn với mình như người tình thì dễ ợt. Cứ đối xử với vợ tình tứ như với người tình, nàng sẽ sung sướng hồ hởi biến thành người tình ngay.

Đàn bà dù ở tuổi 70 cũng muốn được chồng yêu chồng chiều, và ngược lại, cũng thích yêu chồng, chiều chồng.

Câu kết trong bài Hồng nhan tri kỷ của ông Giao Chỉ như sau: "Đàn ông cả đời đi tìm không phải là vợ, cũng không phải là người tình, mà là Hồng nhan tri kỷ".

Và cũng để kết luận, tôi xin được góp ý như sau: Người đàn ông khôn ngoan có thể biến vợ thành người tình và người hồng nhan tri kỷ. Tại sao phải đại dột đi tìm kiếm ở đâu xa?

Hồng Thủy

QUỐC SÁCH: HỒI LỘ

-Làm sao mau lên chức?

-Nhờ biết... nhẩy điện kinh!

Bay lên nhờ thế, lực

Đông tiền nhuộm "đỏ" tình.

CỘNG TÀU, CỘNG VIỆT ĐỀU ÁC NHƯ NHAU!

Điểm trang chi lắm màu mè

Ông sơn, bà phết đồ lòi Việt gian.

Tay ngang đánh bạn cùng làng

Hương tanh xú uế còn chàng ràng khoe?

-Sao vào đảng háo hức?

-Được cướp của lộng hành!

Được ăn và được giết!

Phây phây sống ngon lành!

Ý Nga, 13-3-2014.

Trẻ con khóc ré oe oe

Đỏ như lãnh tụ lè nè Bảy Lăm [1975]

Hầm hầm trời nóng oái oăm

Xa xăm chút gió nhôm nham* ồm ờ.

Đỏ tanh sang cả màu cờ

Xúm nhau tâng bốc lũng lờ: ‘*Cộng hay!*’

Ý Nga, 12-3-2014.

*Nhôm nham: lem luốc

Bài Tình Thơ Tháng Ba

Tháng Ba đến mùa Xuân nơi xứ Mỹ
Hoa trong vườn trở nụ đón Xuân sang
Daffodil rực rỡ một màu vàng
Hoa lê trắng, hoa đào, hồng tươi thắm

Bạn có biết Xuân xứ người đẹp lắm
Nụ hoa kia ẩn náu suốt mùa Đông
Trong âm thầm hoa kết tụ trong lòng
Thân cây nọ cỗi cằn vì sương tuyết

Bạn có biết đời người! Ôi! diễm tuyệt!
Được tạo nên bằng duyên nghiệp, quả, nhân
Đã âm thầm đưa ta đến cõi trần
Để thọ lãnh đau buồn hay sung sướng

Duyên nghiệp ấy không ảnh hình sắc tướng
Nhưng là mầm tạo tác kiếp nhân sinh
Thiện ác, buồn vui, lục đục, thất tình
Tùy duyên nghiệp mà phát sinh hình tướng

Làm việc thiện thì duyên lành tăng trưởng
Sẽ sống vui an lạc trí thân tâm
Kẻ gian tà phạm ác tội lỗi lầm
Luật pháp lẩn lương tâm trừng phạt họ

Hãy nhìn lại hoa đang khoe sắc đó
Hoa lá kia cũng biết trở màu xanh
Cho nhân gian thưởng ngoạn nét hữu tình
Con người há chẳng bằng loài hoa nọ

Xin đừng lại đừng gây nên sóng gió
Đem tình thương, vui vẻ đến muôn nơi
Đem nụ cười, hy vọng đến cuộc đời
Hoa Xuân đẹp và tình người cũng đẹp

Sương Lam

HUẾ THƯƠNG

*Có ai về ngắm hoàng hôn thôn Vĩ Dạ?
Nghe rặng tre già xào xạc lá buổi hoàng hôn.
Vẳng tiếng chuông ngân Thiên Mụ thoáng buồn,
Hò mái dẫy, Khúc Nam Bình, trên sông Hương lờ lững.
Điệu Nam Ai u hoài niềm cay đắng,*

NGÀY KHÔNG VUI.

*Buồn nhoi nhói, nhùng nhằng giăng những
nhặng
Khuôn mặt em là nhiệt kế tâm tư
Vui buồn gì cũng lộ nét rõ như
Hàn thử biểu âm dương bao nhiêu độ.*

Theo gió buồn sông vắng dưới trăng sương.

Chùa Tì Đàm hoa sứ thơm rụng trắng,

Bến Vân Lâu sương nắng mấy dải dài.

Dòng Hương buồn lặng lẽ chảy về đâu!

12 nhịp Trường Tiền soi bóng nước.

6 vài yêu thương, rộn ràng chân bước,

Áo tím, tóc thề lả lướt mỗi chiều buông.

Sen Thành Nội vào hè hương thơm ngát,

Lăng tâm, cung đình, một thưở dát vàng son.

Dốc Nam Giao thương nhớ đến mỗi mòn.

Lâu Thương Bạc, đò còn neo bến cũ?

Huế đẹp, Huế thơ,

Huế ngậm ngùi thương nhớ,

Có ai về bên nó nhấn dùm tôi.

Dù núi sông, non nước có đổi dời,

Thì Huế mãi trong lòng tôi đậm thắm.

Thì Huế mãi vẫn là hơi lửa ấm,

Sưởi lòng người giá lạnh chốn tha hương.

Ngọt ngào trong tim hai chữ HUẾ THƯƠNG,

Là Huế của tôi, Quê hương đất Việt.

Là Huế của tôi, Linh hồn đất nước.

Là Huế yêu thương!

Huế diễm tuyệt ngàn đời.

Buồn nhắc nhớ tình người, buồn nhắc nhớ:

Đường đấu tranh đã khó, càng chông gai!

Khó nguôi ngoài những nhấp nháy lầy nhầy

Đâu Lẽ Phải? Cau mày thương dân tộc!

Ý Nga, 11-3-2014.

*Những nhặng: kéo dài.

RÈN THÉP

Thép rèn khi nóng nhé anh

Anh đừng để nguội, lạnh tanh thì đành.

Kiệt sức, dân còn đấu tranh

Huống chi no ấm, an lành như ta.

Ý Nga, 11-3-2014.

BUỒN OI!

Biết nhau nào chỉ một bài

Đọc nhau nào chỉ một ngày hay hai

Lẽ nào ngủ dậy sáng mai

Là theo Việt Cộng, đường dài quên đi?

Buồn oi! Hệ lụy cách chi!

Đường, thôi cứ bước kiên trì tiếp theo!

Hoài Hương.

Ý Nga, 11-3-2014.

KỶ LUẬT KỶ LỤC

*-Nhờ kỷ luật, em có thêm kỷ lục
Viết lời yêu, cho tổ quốc, cho dân
Lời báo nguy khi lãnh thổ mất dần
Lời tinh táo trước gian tà, lừa mỵ.*

Bao mỹ ý, em nhờ thơ chăm chỉ
Bút trường kỳ thủ thi điều nghĩ suy
Gửi tấm lòng, TÂM THƯƠNG của người đi
Về cố quốc vẫn trong vòng bi lụy.

Ý Nga & Nguyễn thị Minh** 10-3-2014.

HUẾ CỦA MÌNH

Tặng Phương Thúy
và những người... lỡ yêu Huế.

*Em ra Huế bằng con tàu Thống Nhất
Tàu tốc hành nối Hà Nội - Sài Gòn
Ga buổi tối bon chen người tấp nập
Mưa buổi chiều lầy lội nước bùn trơn.*

THẬT THÀ

Sang Ý, Má học tiếng người:

-Đọc như thần chú! Lựa lời sáng, trưa

-Sei bella! Sei brava!*

“Chú” không ai hiểu. Má thưa: *-Thua rồi!*

Thôi! Xin quý vị đừng cười

Tôi sinh ra vốn là người... Phú Bông*

Chơi vài tuần, Má mỗi mong:

-Thôi về con ạ! Lưu vong thật buồn!

Làm sao mà con phát ngôn

Những câu “thần chú” dập dờn “ô... a”?*

Ý Nga, 10-3-2014.

GHÉT YÊU!

-Thích toán em phải biết

Có hai trục: tung – hoành

Như mình có: em, anh

Người lớn và út ít.

*Vé tàu năm, riêng cho người áo gấm
Chặng đường dài tàu chạy suốt ngày đêm
Quê hương anh với núi đồi xanh thắm
Hàng dừa non lơ lửng lúc trăng lên.*

*Em mê mãi nhìn trăng khuya di động
Tàu quanh co theo sông núi chập chùng
Ánh trăng sáng nhấp nhô từng lượn sóng
Ngọn Tháp Chàm lơ lửng giữa không trung*

*Tàu nhọc nhằn qua đèo Cao đèo Cả.
Rời thông dong qua sông Vệ sông Trà
Kìa ! Ngũ Hành Sơn với hang Thạch Nhũ
Hải Vân xanh mây nước thấp la đà*

*Em nôn nao nhìn Lãng Cô, Nước Ngọt
Kỷ niệm ngày nào mình đứng bên nhau
Chiều thật đẹp ! biển xanh, mây tình tứ
Gió Thừa Lưu thơm hơi thở ngọt ngào*

*Hồi còi hú, tàu từ từ ghé bến
Ga Phú Bài lát phát giọt mưa thu*

-Có hai đầu vô cực
Có hai đầu cộng - trừ
Phương trình theo mẫu mực
Tính sai là hóa hư!

-Có hai đường: quen - lạ,
Có hai ngã: gần - xa,
Có nhiều điều bất khả,
Nhưng yêu Nước: thật thà!

-Anh thương Dân là giỏi!
Anh không hờn là thương!
Đừng nghe ai mời gọi!
Phải giữ vững lập trường!

-Yêu anh, em phải biết
Có hai mặt: ghét - yêu
Như nắng sáng, mưa chiều
Của tứ thời, bát tiết.

-Sao mà anh dễ thương!
Bây giờ em mới biết.

Cám ơn Người Chung Đường.

Nghiêng nón bài thơ, dáng ai uyển chuyển

Huế của anh, Ôi Huế đẹp như thơ.

Em lặng yên hít thở đầy hạnh phúc

Huế của anh, Huế thơ mộng dịu dàng

Em bỗng hiểu sau một giây một phút

***Huế-của-mình**, Huế đẹp nhất trần gian.*

Kiều Mộng Hà

TẤT CẢ ĐỀU LÀ EM.

(Cảm tác theo những hình chụp:” tuyết trắng chân trời,
đại dương bông bênh, Yên tĩnh,
Núi lửa và đường đến âm ty” của Bảo Trâm)

Anh ơi, những mùa Đông,

Tuyết rơi trong thành phố,

Tuyết rơi ngoài cánh đồng,

Đường chân trời trắng xóa.

Nhưng anh có biết không,

Dù tuyết nhiều đến thế,

Không thể nhiều bằng em,

Một tâm hồn băng giá.

Ồ không! Anh dễ ghét!

Ghét này là ghét...yêu!

Ý Nga & Nguyễn thị Minh** 10-3-2014.

Khi đất trời yên tĩnh,

Một ngày không nắng mưa,

Nhưng em lại mong ước,

Anh là mưa nắng về.

Bỗng hôm nào núi lửa,

Giác trăm năm trở mình,

Bỗng trần gian mở cửa,

Cho em được gặp anh.

Khói bụi và lửa đỏ,

Che một khoảng trời xanh,

Nóng bỏng tình em đó,

Cháy lòng em yêu anh..

Những khi em xa anh,
Là bao cơn bão tuyết,
Là bao gió lạnh căm,
Đâu vì mùa Đông đến .

Anh ơi, biển mênh mông,
Sóng lớn và sóng nhỏ,
Đứng trước biển bênh bồng,
Biển cùng em chia sẻ.

Biển không thể nào cạn,
Sóng không thể nào thôi,
Em tâm hồn lãng mạn,
Là biển sóng cả đời.

Những màu sắc cuộc đời,
Tranh tối và tranh sáng,
Buồn vui một kiếp người,
Sự sống và sự chết.

Đường âm ty chưa đến,
Nhưng có lúc khổ đau,
Em đã thấy mộ huyết,
Hương khói trong chiêm bao.

Nhớ thương và tuyệt vọng,
Tất cả đều là em,
Anh và em xa lắm,
Giữa hai bờ nhân duyên.

Nguyễn Thị Thanh Dương.

(March, 08- 2014)

NẾU THẾ GIỚI KHÔNG CÓ ĐÀN BÀ

Nếu thế giới không có đàn bà?
 Thì trái đất chỉ là cõi đêm.
 Đàn Bà như hoa trong vườn.
 Vườn không hoa hỏi có buồn lắm không?
 Đàn Bà ví như ánh trăng,
 Dù mờ, dù tỏ, có còn hơn không.
 Đàn Bà như mật, như đường,
 Như cơn gió mát, như hương ngọt ngào.
 Đàn Bà đôi khi ... ào ào.
 Nói năng chua chát như dao ... xé lòng.
 Đàn Bà thỉnh thoảng ... lòng dòng,

NẾU THẾ GIỚI KHÔNG ĐÀN ÔNG

Nếu thế giới không có đàn Ông?
 Thì hỏi có ai để ... làm chồng.
 Trần gian sẽ chẳng còn một mộng,
 Thằng Cu đâu có nói Tô Tông?
 Nếu thế giới không có Đàn Ông?
 Kim cương, mã não với vàng ròng,
 Đàn Ông không có, ai mua tặng?
 Chân ngọc tay ngà cũng trống không.
 Nếu thế giới không có Đàn Ông?

Cà kê, dê ngỗng khiến Ông bẽ đầu.
Đàn Bà khi giận rất lâu,
Nói năng nhưc óc, lâu bầu khó ưa.
Ghen tương thì cũng chẳng vừa,
Ông nào léng phéng cắt bừa ... sát da.
Nhưng nếu không có Đàn Bà,
Làm sao có kẻ đê mà Ông yêu?
Để chia ấm lạnh, ngọt bùi,
Tề gia, nội trợ, sớm chiều lo toan.
Chăm lo con cái gia đình,
Thức khuya dậy sớm tận tình xá chi.
Tay hòm chìa khóa chi ly,
Hy sinh nào có tiếc chi thân mình.
Đàn Bà nếu có Nghĩa, Tình,
Gia đình sẽ biến Thiên Đường ấm êm.

Hoài Hương

(Thêm mắm dặm muối cho dzui nghe:
*Không có đàn bà ở bên,
Các Ông gác súng bắn lên trên trời.
Đất nghiêng, trời ngửa tư bời,
Ngó qua ngó lại, toàn người côi Ma).*

Xinh đẹp như hoa vẫn “ché ông”
Gắm vóc, lựa là cho ai ngắm?
Nhìn tới, nhìn lui: gái ế chồng!
Nếu thế giới này không có Đàn Ông,

Nhà hàng tiệc cưới chết nhăn răng,

Cao lương, mỹ vị kho chất đông,

Bia rượu chắc là đem biếu không.

Nếu thế giới không có Đàn Ông?

Salon, Nail, Tóc lạnh như đồng.
Đắp móng, bơm ngực cho ai ... nắn?
Son phấn, lotion đổ xuống sông!
Nếu thế giới không có Đàn Ông?
Nhất định Chị Em sẽ khóc ròng.
Gắm vóc, lựa là cho ai ngắm?
Cũng đành gói chiếc với phòng không.
Nói qua, nói lại, nói lông bông,
Thế giới làm sao thiếu bóng hồng!
Cũng không thể thiếu Đàn Ông được.
Thiếu 1 trong 2: sẽ tuyệt giòng.

Hoài Hương

Ngày 8 Tháng 3 của Quý Bà

Nhiều khi người viết ví von với bạn bè rằng “Viết văn làm thơ đối với tôi giống như nấu ăn vậy, một món ăn tinh thần và tình cảm. Tôi đi sưu tầm tài liệu, đọc sách báo, dạo chơi trên internet, lục tìm trong ký ức của mình những gì mình còn nhớ, rồi tùy theo khẩu vị của mỗi người, tùy theo thời gian, tùy theo nguồn cảm hứng, tôi thêm một chút đường một chút muối, một chút cay, nấu một món ăn dâng lên cho người cha, người mẹ, người, chồng, người vợ, bạn bè thân hữu nam nữ không phân biệt tuổi tác, anh chị em, con cháu trong gia đình thường thức.

Rất có thể vì mỗi người mỗi khẩu vị, một tâm trạng khác nhau khi thưởng thức món ăn, nên có khi hợp với người này nhưng lại không hợp với người kia. Cũng cùng một món ăn đó, có người khen nhưng cũng có người chê, có người thích nhưng cũng có người không thích.

Tôi biết đấy chứ! Nhưng tôi vẫn cố gắng hết sức mình để làm vui lòng quý vị “thực khách” của tôi vì thực khách của tôi có cả nam lẫn nữ, có cả già lẫn trẻ khác nhau. Xin bạn hãy để cho tôi có cơ hội được phục vụ các bạn với tất cả tấm chân tình, với tất cả tình thương mến của tôi, không phân biệt bạn là ai, nam hay nữ, già hay trẻ nhé. Và nếu quý ông không hài lòng khi tôi viết bình vực cho quý bà hay ngược lại, thì xin quý vị niệm tình tha thứ cho tôi, chứ thực ra tôi không dám mạo phạm đến ai cả. Xin cảm ơn quý vị trước.

Thú thật tâm ý của người viết khi đi sưu tầm các tài liệu đem về đây chia sẻ với độc giả của mục Một Cõi Thiên Nhân này, người viết hy vọng rằng sẽ đem lại một niềm vui nho nhỏ trong ngày cho tất cả quý vị độc giả không phân biệt nam nữ, tôn giáo, tuổi tác.

Hôm nay, nhân Ngày Lễ Phụ Nữ Toàn Thế Giới (Women’s Day) 8 tháng 3 sắp đến, người viết xin phép được viết một bài cho vui lòng quý bà nhé. Xin quý ông thông cảm dùm người viết và xin cảm ơn quý vị trước nhé.

Sống ở thời đại này, nhất là ở một nơi mà giá trị phụ nữ đang được ưu đãi và nâng cao vì năng lực và phẩm chất của họ đã được dư luận quốc tế công nhận thì sự vinh danh họ cũng là một điều mà quý ông cần phải biết và phải làm để chứng tỏ mình cũng là một kẻ thức thời và biết “galant” một chút chứ lị!

Đa số quý ông Á Đông các thế hệ trước được giáo dục theo khuôn mẫu đạo đức Trung Hoa nên vẫn cho mình là “gia trưởng” quyền uy tột đỉnh, lúc nào cũng muốn vợ con phải tuân phục mình như tuân phục một vị hoàng đế. Chuyện đó bây giờ đã “old fashion” rồi vì thời thế đã đổi thay! Chính người viết đã thấy tận mắt các đấng “ông chồng già” ngày nay, nhất là quý vị đã đi học tập cải tạo về, đã hết lòng thương yêu, giúp đỡ vợ nhà, chăm sóc con cháu, biết nấu cơm giặt quần áo, rửa chén dọn vườn không khác gì các “ông chồng trẻ” ngày nay! Thật là một điểm đáng khen cho quý ông chồng già như thế và cũng thật may mắn cho quý phu nhân nào có được những “tướng công” như thế luôn. Chúc mừng! Chúc mừng!

Tôi phải thành thật nói nhỏ với nhau nghe là cũng nhờ quý ông này có đi học tập cải tạo rồi nên mới hiểu nỗi khổ và sự chịu đựng của quý bà nội trợ ngày xưa như thế nào, cho nên bây giờ mấy ông mới biết “thương vợ” mà giúp đỡ vợ con. Chứ ngày xưa khi quý ông còn làm quan to chức lớn, “sức mấy” mà mấy ông giỏi và tốt như bây giờ.

Bây giờ xin mời quý ông đọc cho biết một tí về Ngày Quốc Tế Phụ nữ 8 tháng 3 này nhé.

Lịch sử Ngày Quốc Tế Phụ Nữ

Ngày Quốc tế Phụ nữ là thành quả đấu tranh lâu dài và lạng lẽ của hàng triệu phụ nữ trên thế giới.

Ngày Quốc tế Phụ nữ được Liên Hiệp Quốc chính thức hóa ngày **8 tháng 3 năm 1977**. Trong một thế kỷ qua, người phụ nữ đã giành được sự bình đẳng trước pháp luật trong hầu hết các lĩnh vực và ở hầu hết các nước trên thế giới. Tuy thế, hiện nay phụ nữ vẫn không ngừng tranh đấu vì quyền bình đẳng với nam giới.

Lịch sử của ngày Quốc tế Phụ nữ bắt đầu từ năm 1857 đến 1911.

Trước đây do tư tưởng trong nam khinh nữ, nên phận làm nữ chịu nhiều thiệt thòi nhất hàng thế kỷ.

Qua nhiều cuộc đấu tranh cho quyền lợi của phụ nữ thế giới, cuối cùng rồi ngày 8 tháng 3 ngày được Liên Hiệp Quốc công nhận và tổ chức Ngày Quốc Tế Phụ Nữ

Hiện nay ngày Quốc tế Phụ Nữ vẫn còn được xem là ngày lễ chính thức tại những nước sau đây: Angola, Armenia, Azerbaijan, Belarus, Bulgaria, Kazakhstan, Kyrgyzstan, Macedonia, Moldova, Mông Cổ, Nga, Tajikistan, Ukraina, Uzbekistan và Việt Nam. Trong những xã hội này, đàn ông tặng hoa và quà cho những người phụ nữ trong đời của họ như mẹ, vợ, bạn gái, vv.vv. Tại một số nơi, nó cũng được xem tương đương với Ngày của Mẹ (Mother's Day).

(nguồn: Trích trong <http://vi.wikipedia.org>)

Tuy nhiên, trong hiện tại người viết cũng vẫn nghe được nhiều tâm sự “nỗi nề” của quý bà khi đi họp trong các nhóm sinh hoạt hội cao niên hay khi gặp nhau trong các buổi họp mặt thân hữu. Nhiều bà đã than phiền là quý ông hình như “càng già càng đỗi tính”, nói năng không dịu dàng thân ái như ngày xưa nữa. Mỗi khi hai vợ chồng già gặp mặt nhau nhau là lại “cãi chí choé”

như “hai con khi già” trong tác phẩm cùng tên của nhà văn nữ Nguyễn Nhung, người bạn văn nghệ dễ thương, hiền hậu của người viết trên Diễn Đàn Đại Học Văn Khoa, dù câu chuyện phát sinh ra sự cãi vã đó thật ra chẳng có gì là quan trọng cả.

Có bà lại tâm sự rằng quý bà đã phải nhẫn nhịn hết sức để không cãi vã với “đấng lang quân” nữa vì mấy ông cứ “cãi ngang phè”, lại ra oai la lối lớn tiếng lấn áp quý bà hoặc là quý bà rất buồn khi “chàng hoàng tử bạch mã” ngày xưa đã quên mua hoa hay mua quà tặng quý bà trong ngày Mother’s Day, trong ngày sinh nhật, ngày kỷ niệm ngày cưới, trong ngày Giáng Sinh hoặc đã không giúp đỡ quý bà trong việc nhà v.v.. Thế là quý bà phải tìm người để “trút bầu tâm sự” cho “đỡ tức” trong người. Do đó, nhiều khi người viết được mời làm người cố vấn tâm lý “gỡ rối tơ lòng” cho người khác, còn chuyện của mình thì lại “chỉ rối tùm lum” chưa biết giải quyết ra sao vì mỗi gia đình có những điều phiền muộn khác nhau, không ai giống ai cả. “Smile”!

Nhân việc quý bà tìm nơi để “xả mối ưu sầu này” này, người viết lại nhớ đến câu chuyện hay hay dưới đây xin mời quý bạn cùng đọc và hy vọng mọi người sẽ tìm được một sự cảm thông sau khi đọc xong câu chuyện này.

Sự tích ngày mùng 8 tháng ba..

Ngày xưa, có 1 anh chàng nhà nọ, gặp 1 người con gái xinh đẹp mỹ miều, thùy mỵ dịu dàng... công dung ngôn hạnh đủ cả, anh chàng đem lòng yêu mến và muốn cưới nàng làm vợ. Cuối cùng thì nàng cũng nhận lời... với 1 điều kiện là hàng năm, cô nàng xin phép được 1 ngày vắng nhà để đi xa, còn đi đâu, làm gì, anh chàng không được thắc mắc, không được điều tra, tìm hiểu. Nghe thấy điều kiện quá dễ dàng, và lại cũng quá sung sướng vì kiếm được cô vợ lý tưởng như vậy, anh chàng gật đầu đồng ý không chút đắn đo.

Cuộc sống 2 vợ chồng trôi qua rất hạnh phúc, chẳng bao giờ họ to tiếng với nhau và cô gái luôn tỏ ra là 1 người vợ đảm đang, hiền dịu. Đến một ngày nọ, khi cô nàng xin phép anh chồng ngày hôm sau được vắng nhà, anh chàng mới nhớ ra lời mình hứa ngày nào. Lỡ hứa rồi, chẳng lẽ không làm, và lại 1 ngày vợ đi vắng chắc cũng chẳng sao, anh chàng liền đồng ý. Ngày hôm đó mới dãi lê thê làm sao khi mà đến tối anh chàng không thấy vợ về. Chàng cứ đứng lên, ngồi xuống, đi ra đi vào ngóng vợ như con ngóng mẹ đi chợ về vậy. Vừa sốt ruột, vừa lo lắng, chẳng hiểu có chuyện gì xảy ra với vợ mình... rồi bao nhiêu những suy nghĩ khác lai bắt đầu dần vặt anh chàng... Cuối cùng rồi cũng đến sáng. Trời vừa hửng sáng, anh chồng đã thấy vợ mình trở về nhà. Bao nhiêu lo lắng, giận dữ, nghi ngờ dồn nén cả đêm qua chưa kịp bùng lên thì cô vợ đã nhẹ nhàng nhắc tới điều kiện của ngày cưới là nàng được đi 1 ngày và anh chàng không được hỏi han thắc mắc. Đã hứa thì phải giữ lời, nam nhi đại trượng phu là vậy. Những nghi ngờ tuy còn vương vấn trong lòng, nhưng theo thời gian, anh chàng cũng quên đi, cho vào dĩ vãng. Cuộc sống hai vợ chồng êm ả trôi qua.

Một năm nữa lại trôi qua, và cái ngày mà người vợ xin phép vắng nhà lại tới. Vì đã hứa nên anh chàng lại phải để cho vợ đi mặc dù trong lòng, sự lo lắng, nghi ngờ, tò mò ngày càng tăng. Một năm nữa, rồi 1 năm nữa... cứ đến đúng ngày là người vợ lại đi vắng nhà và lại trở về nhà ngày hôm sau vào đúng lúc mặt trời mọc. Trong cuộc sống, người chồng chẳng có điều gì có thể phàn nàn về người vợ của mình được cả, ngoại trừ nỗi tò mò, nghi ngờ ngày càng dày vò anh chàng. Đến 1 lần,

vào ngày mà người vợ lại đi vắng như mọi năm, không thể tìm được sự tò mò của mình nữa, anh chàng quyết định bám theo người vợ.

Người vợ cứ cắm cúi đi, không hề biết là người chồng đang bám theo mình. Đi mãi, tới bìa rừng, người chồng thấy vợ mình chui vào trong 1 bụi cây. Chờ mãi không thấy người vợ đi ra, anh chàng rón rén lại gần. Tới nơi, chàng thấy có 1 con rắn hổ mang đang cuốn mình lột xác. Hoảng hốt, sợ hãi, chàng vội cầm con dao chém con rắn. Trước sự ngạc nhiên khôn tả của người chồng, con rắn lại hiện nguyên hình là người vợ nằm trong vũng máu, quần quai, hấp hối.

Thì ra hàng năm, cứ đến ngày này, người vợ lại biến thành con rắn hổ mang và khi lột xác thì bao nhiêu những bực bội, những giận dữ kìm nén trong 1 năm qua cùng với nọc độc được xả đi hết, để rồi khi trở về nàng lại trở nên xinh đẹp hơn, là một người vợ hiền dịu hơn, chiều chuộng, nhường nhịn chồng hơn. Chỉ vì sự tò mò, lòng nghi ngờ đã làm cho người chồng thất hứa và kết quả thì chàng đã làm một điều mà chẳng thể nào cứu vãn được nữa.

(Nguồn: email bạn gửi – Cám ơn anh Thanh Trương)

Quý ông hãy cứ vui lên đi vì chúng tôi cũng sẽ vinh danh quý ông trong Ngày Quốc Tế Nam Giới đã được Liên Hiệp Quốc ủng hộ và chọn ngày 19 tháng 11 hằng năm làm ngày đặc biệt dành cho quý ông đấy. Thích nhỉ?

Vòng vo tam quốc như thế là vì người viết muốn các đấng ông chồng ngày nay hãy vinh danh quý bà trong ngày Quốc Tế Phụ Nữ ngày 8 tháng 3 sắp đến hay trong những dịp lễ quan trọng trong năm, để cho quý bà vui lòng một chút, chắc không có gì quá đáng, phải không thưa quý ông?

Chúc các bạn một ngày vui, nhiều sức khỏe và mọi sự an lành đến với các bạn.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(*Nguồn: tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên internet, qua email bạn gửi-MCTN216-ORTB616-3-8-14*)

Mời quý anh chị xem Youtube Happy Women's Day dưới đây cho vui vui nhé. Smile!

Xin click vào link hay hình dưới đây để xem youtube.

Happy Women's Day

<https://www.youtube.com/watch?v=vSsD-EhyNVs#t=26>

ĐẾM TUỔI, ĐẾM THUỐC

BÉP MẸ NGÀY MƯA

Ghiền điệp khúc mưa tuyết vời tí tách.
Củ khoai bùi nhờ Mẹ nướng đều tay,
Hương thơm thơm theo khói tỏa bay bay
Nước róc rách hòa âm buồn chậm chậm.

Ý Nga, 8-3-2014.

VẤN CÒN NGƯỢC GIÓ!

*Gió không thổi, anh ơi là gió cả
Bão sắp về, hồn buồn có bay xa?
Tuyết rơi kìa! Anh có nhớ Quê Cha?
Đường băng đá, thật thà đi chưa tới!*

Ý Nga ** 7-3-2014

THÁNG BA

*Mây bồng xanh như màu cỏ non
Nắng tươi như gái mới một con.
Tháng Ba, chim hót như mời gọi
Hoa lá cười với bướm ong.*

*Mỗi năm thêm một tuổi
Anh thường cộng, chị trừ.
Nhìn lui cùng tiếc tuổi
Một thời thật vô tư.*

*Tuổi bắt đầu yếu đuối
Mới có giờ nhàn du.
Thuốc theo người rong ruổi
Cứ gấn bó không rời!
Cho đến ngày buông xuôi...*

Ý Nga, 7-3-2014

LỜI TÀN LỬA.

*Chưa đêm, muỗi đã tìm người
Tay chân lấm chàm mà vui vô cùng!
Ba lô nặng trĩu đồ dùng
Trại đêm ta hát bập bùng lửa khơi.*

*Quản Trò bày lăm trò chơi
Một bày Thiếu, Sói vui cười. Thương ơi!
Giáo dục bằng những trò chơi
Các em học hỏi: **tình người sẽ chia.***

Tháng Ba. Gió thổi, mang hương lạ
Cây bỗng chuyển mình đơm lá xanh
Suối cũng reo vui, cười khúc khích
Trong em... một nỗi nhớ về anh

Tháng Ba, mưa nhẹ rơi trên cỏ
Trời ở bên này đã chớm xuân
Khoảng trống hồn em, anh biết đó
Như ngôi nhà cũ vắng người thân

Tháng Ba, sương đọng trên cành lá
Vài giọt lã dài trên tóc em
Hơi lạnh mùa đông còn sót lại
Cho em một chút nhớ...êm đêm

Tháng Ba, chim gọi nhau về tổ
Em đứng chờ ai ? Cuối đoạn đời
Anh có nghe không ? Lời thố lộ
- Yêu anh cho đến phút tàn hơi

Kiều Mộng Hà

(Trong : "Những bài thơ cho anh ")

Năm này cũng như năm kia
Trưởng còn đủ sức, rùng lia: quyết không!
Bập bùng bên ánh lửa hồng
Dạy yêu Dân Tộc, Non Sông của mình.

Ý Nga, 7-3-2014

MƯA ĐỜI NHƯ LỆ NHỎ

Tôi có những chiều. Buồn
Giấu trong mặt trời đỏ
Tôi có nỗi niềm. Chôn
Trong đêm sâu trắng tỏ

Đã bao mùa nắng gió
Hồn úa như cỏ khô
Mưa đời như lệ nhỏ
Đâu làm xanh ướt mơ

Hạt bụi nào lưu lạc
Rơi đầy trong mắt tôi
Cố chờ làn gió mát
Thổi nhẹ bụi bay rơi

MƯA NHỚ QUÊ NHÀ

Ở đây mưa, nhớ quê nhà.
Mưa rơi bên nó mặn mà biết bao.
Bởi chung Tình nước dạt dào,
Giọt thương giọt nhớ ngọt ngào trong tim.
Dù xa trăm vạn dặm đường,
Nhớ Mưa Quê Mẹ, thêm buồn hắt hiu.
Mùa Đông đất khách tiêu điều,
Lòng người xa xứ trăm chiều vấn vương.
Nỗi sầu xa cách Quê hương,
Để nào vui được, bởi thương Quê mình.

Hoài Hương

*Ngôi yên bên biển vắng
Nghe sóng vỗ rì rào
Bàn chân sao quá nặng
Bám đầy cát trắng phau.*

*Mặt trời vừa tắt thở
Nắng hấp hối trên cành
Tôi vụng về đánh vỡ
Khối tình định trao anh*

Kiều Mộng Hà

Tôi Là Ai

Tôi, một phụ nữ tâm thường, giản dị,
Người Việt Nam, dòng máu đỏ da vàng,
Yêu quê hương sông nước Cửu Long giang
Yêu tiếng Việt: lời mẹ ru con ngủ

Quê tôi khổ vì bao cơn lụt lũ
Bởi chuyện tình Sơn, Thủy * cưới Mỹ Nương
Đầu khổ đau, dân Việt vẫn can trường
Vững nghị lực, dựng xây đời sống mới

Tôi phải bỏ quê hương mà tiến tới
Tìm Tự Do nơi xứ lạ quê xa
Nhưng trái tim vẫn ở lại quê nhà
Vì nơi ấy còn biết bao kỷ niệm

Giữa phố lạ tôi vẫn mong tìm kiếm
Hình ảnh xưa, tình cảm cũ Việt Nam
Cõi trần gian, tôi vẫn chỉ người phàm
Chưa bỏ được những thất tình, lục đục

Tim rung động buồn vui theo cảm xúc
Tôi yêu thơ, yêu tiếng nhạc, lời ca
Yêu quê hương, yêu nghĩa Mẹ tình Cha
Yêu chồng vợ, sắt son tình cảm Việt!

Tôi, người Việt, trái tim luôn tha thiết
Với những gì rung động tự con tim
Bạc tiền kia, có thể dễ kiếm tìm
Nhưng tình cảm chân thành, thì....khó kiếm

Tôi yêu thích thơ văn, yêu màu tím
Yêu màu Lam: màu Sương khói mong manh,
Tôi ước mơ: một cuộc sống an lành,
Trong thế giới của Tình Yêu, Hạnh Phúc

Tôi cầu nguyện: "Mọi người luôn Hạnh Phúc
Sống Thân An, Trí Lạc với Thiện Tâm,
Hoa Thương Yêu, luôn gieo hạt ươm mầm
Vườn Thiện Lạc, luôn đắp bồi vun bón"

Sương Lam

TỰ DO VÀ SỨC KHỎE

*

Kính chia sẻ với lương dân trong nước và
những CHIẾN SĨ QL VNCH
đã từng bị tù tội trong tay VC.

TÔN GIÁO NÀO CŨNG DẠY THƯƠNG YÊU

Bạn kỳ thị vì tôi không công giáo?
Cũng chẳng sao! Vẫn nắng ráo bờ ao!
Dân khóc gào, tôi kính báo, lòng đau

*

*Khát nước là em được uống,
Đói bụng thì em được ăn,
Trời lạnh: có ấm gói chăn,
Nhỏ nhỏ: có người chiều chuộng.*

*Muốn chi thì em cứ nói,
Mở mắt là em được nhìn,
Nghỉ ngơi khi em mệt mỏi,
Tôn giáo được quyền theo, tin.*

*Hết gạo được quyền đi chợ
Muốn viết? Bút trào thơ vẫn
Chẳng ai ghen ăn, tức ở;
Không đảng cấm đoán khó khăn.*

*Thương dân thềm đi, thềm đứng,
Thương người không được như em:
Ôm đau nằm rên chịu đựng,
Nhìn ai cũng tủi hổ, thềm.
Thềm nhạc “vàng”, xanh? Cứ nghe!
Không phải lén lút e dè,*

Đó là đạo Thương Đồng Bào trên hết!

Ý Nga, 5-3-2014

DẤU TÍCH MỚI

Đưa em thăm lại dòng sông
Hiền hòa kỷ niệm môi nồng đã trao
Đôi xinh cỏ vẫn ngọt ngào
À ơi! A ơi! Lao xao lá cười.
Chao ơi sao mà đẹp trời!
Năm tay sánh bước, gọi mời thương yêu.

Á Nghi ** 4-3-2014.

HÔN HOA

Em hôn vào đóa hoa vàng
Anh hôn hoa, bảo: -Môi nàng, anh hôn!
Ăn gian sao mà họ khôn
Bình minh học tới hoàng hôn vẫn khờ!
Lãng xãng xuống ruộng, lên bờ
Tội hoa mắc cỡ bất ngờ hổ ngươi*

Á Nghi, 4-3-2014.

---

*Hoa mắc cỡ còn gọi là hoa hổ ngươi hay hoa trinh nữ

Theo tình bằng khuôn nhè nhẹ

Anh hỏi: -Em khỏe không nè?

Khỏe re!

Ý Nga ** 5-3-2014.

CHỮ TÌNH TẠO HÓA THÊU TRANH

Nắng đẹp quá anh ơi
Nhìn sao mà yêu đời
Soi lòng em rục rĩ
Tim yêu chợt sáng ngời.

Kìa mây trắng tô quanh
Da trời đẹp thiên thanh
Gió vờn cây, rung nhánh
Ca tụng đời yên lành.

Á Nghi ** 4-3-2014.

YẾU ỚT, ÈO UỘT

“Cha già dân tộc” độc địa

Mao, Hồ tranh giành huy chương:
Giết người, cướp của muôn phương

ĐẠI TANG

Âm dương giờ đã đôi đàng
Ba thương giờ đã không màng thế gian

Tạo nên bao là nghiệp chướng!

Cộng sản Tàu, Việt ... tuyên dương
Chúng... tương duyên cùng một đường
Đường đi có cùng một hướng:
Đi mãi chẳng tới thiên đường?

Tài phiệt bán nước, bán dân
Tàu vào chẳng ai cản chân
Đùng đùng chi dân nổi giận
Mất nước đã sắp kề gần!

Ý Nga, 3-3-2014

BUỒN NGƯỜI GIAN XẢO!

Mất cái cũ mình sẽ làm cái mới
Tiếc một đời, của không biết trở lui
Tội chi ta vì của mà khóc vì
Của cát bụi sẽ về sông, lên núi.
Gây với hải có gì vui trong túi?
Của không thơm, sau trước sẽ dậy mùi!

Má than nhớ, con than buồn
Em than lệ cứ luôn tuôn mỗi ngày.

Nói gì an ủi nhau đây?
Nói gì diễn tả cho đầy nỗi vui?
Lòng con mong Ba thành thơ
Thương Ba, nước mắt xin dòi vào thơ!

Ý Nga, 3-3-2014

ĐẢNG HAY DU ĐẢNG?

“Một đám đánh một đũa”

Du đảng đánh say sưa.

“Một đũa đánh một đám”

Đảng đối đáp cù cưa.

Du đảng đánh, đảng ưa

Đánh tới bao giờ chừa?

Kìa “*cá mè một lứa*”!

Tội nghiệp dân tôi chưa?

Yêu nước bao nhiêu vừa

Mình sẽ hên vì chúng nhận cái xui
Kẻ gian xảo chắc chi không trần trụi?

Ý Nga, 3-3-2014

Trong tay đảng lọc lừa?
Anh em cứ CHUYỀN LỬA
Mặc đảng ghét! Dân ưa!

Xin thưa!

Ý Nga, 3-3-2014

*Phát biểu của một thiếu nữ tên H. bị
bà chủ động T.A. bắt làm mãi dâm:
*“Du đảng: một đám đánh một đũa.
Đảng viên: một đũa đánh một đám”*

HƯƠNG TÓC NGOẠI!

Tem nhân nhĩ những lá trầu, ngấm nghĩa
Ngoại thấy gì trên chiếc lá Quê Cha?
Mà càng xa, cháu càng nhớ quê Nhà
Nhớ thương quá! Mời thơ thay trầu vậy!

Bao sinh tố đã vào thơ tỉnh tọa
Tắm bổ thơ cho óng ả mượt mà
Cho lóng la, lóng lánh ánh trăng ngà
Đem hòa nhĩ nhần nha mời thiên hạ.

ĐẢNG VIẾT

Báo “đài”, báo mạng, báo in,
Báo đoàn, báo đảng: một tin, chín ngờ
Mỗi tờ một vẽ ỡm ờ
X, Y đồng chí xúm thờ... chai, ly.

Uống say lại hóa... chai lỳ
Xúm theo bác: “Đố sol mì...” nhảy chơi
Mì sol, thuốc lắc... đã đời
Cháu con qua mặt: suy đồi bình phương.

Bao dinh dưỡng như nắng xuyên khe lá,
Bóng tre già mát hoài dạ người xa,
Nhớ thiết tha những êm ả hiền hòa,
Hương tóc của Ngoại già luôn thơm ngát!

Ý Nga, 2-3-2014

Ồi giời ơi! Hỡi bắt lương!
Đồn người đến tận chân tường! Viết chi?

Ý Nga, 2-3-2014

YÊU CẦU

Cầu gì thì cầu, đừng yêu!

Việt Cộng nghe được bao nhiêu?

Từ đảng xuống đoàn đều điếc

Yêu ít, cứ cầu thật nhiều.

Cầu cho chúng bị triệt tiêu!

Ý Nga, 2-3-2014

Ngọn Sóng Chiều

Tóc sương phủ theo vận tàn non nước
Lòng đau như dãi đêm vắng bên sông
Trái tâm tình, nguyện Thượng Đế hoài trông
Ban muôn phúc cho quê hương, dân tộc

Biết bao người trong đói nghèo cùng khóc
Bờ lủ chẳng hung ác độc gian manh
Chúng khát khe luôn hà hiếp dân lành
Cướp gang sơn hiến dâng cho tàu cộng

Sài Gòn thất thủ - triệu người tàn mộng
Mất gia đình...bạn hữu biệt muôn phương
Đời khói sương tan nát đàng đàng trường
Xin Trời hãy ra uy, đừng phạt nữa

Để dân tôi, những bé thơ no sữa
Những mẹ hiền ánh mắt rạn bình minh
Những người cha ngút lửa đạn chiến chinh
Được vui sống trong mái nhà hạnh phúc

Tôi xin Trời ! đời tôi nghèo cõi cứt
Ngày qua ngày lam lũ ít đủ ăn
Dù trí tâm đầu thua kém người trần
Xin Trời giúp tôi muôn đời ghi nhớ.

Tôi không phải một con người vô học
Không biết buồn trước vận nước điêu linh
Không đứng lên đòi công lý, hòa bình
Không tranh đấu cho nhân quyền, ý thức hệ

Việc tôi làm tôi không bao giờ kể
Không trống kèn khua động vỗ muôn nơi
Không than van dẫu nghìn khổ ngất trời
Không oán hận, vạch tìm sâu kẻ lá

Gió mây lạnh thấm nỗi buồn tôi tả
Nhận chua cay đập số phận bọt bèo
Đời khó nghèo đẩy sóng gió, gieo neo
Đành ôm mối thiên thu sâu bạc nhược

chúc anh
(Cảm tác sau khi đọc nhiều truyện rất thương tâm của những người dân hiền...)

Thực hiện ảnh thơ : Linh thủy

MƯA QUÊ NGƯỜI

NHỚ MƯA QUÊ NHÀ...

Trận mưa dường như đã bắt đầu từ lúc nửa đêm. Tiếng mưa rơi dồn dập trên mái nhà đã đánh thức tôi một cách bất ngờ, thẳng thốt. Giác ngủ còn chập chờn vì những viên thuốc tối qua bỗng tỉnh táo, nao nức dậy như để thưởng thức đầy đủ hơn cái âm điệu nhịp nhàng, thánh thót ngoài trời kia. Mấy tháng hè đã trôi qua từ lâu, những ngày oi bức nắng cháy đã quá sức đủ để thêm khát một cơn mưa trở về làm tươi mát, làm dịu đi cái hừng hực của đất trời, như đêm nay. Cali đã vào Xuân vậy mà chưa có được một trận mưa nào đủ làm thấm đất, lại còn thêm những trận cháy rừng mịt mù khói lửa, đã thiêu hủy biết bao cơ nghiệp, tài sản của con người lẫn thiên nhiên trong tháng trước, khiến Cali càng khô cằn, nứt nẻ, cạn kiệt hơn. Cali cần mưa cũng như tôi cần thức giấc, xua đuổi đi những giấc mơ, hoang tưởng trong những tháng ngày qua. Tiếng mưa rào rạt đập vào khung cửa kính trên đầu giường, tiếng gió rú lên từng cơn, chọt gân, rồi xa như trêu chọc, đùa giỡn. Thật không gì dễ gọi nhớ đến quá khứ, kỷ niệm bằng mưa, và nhất là mưa ở xứ người lạnh lùng, nhạt nhẽo, càng khiến tôi nhớ nhung, da diết đến những cơn mưa gân gũ, thân thiết của một thời tuổi nhỏ đã xa lác ở quê nhà.

*Đêm mưa làm nhớ không gian,
Lòng run thêm lạnh, nỗi hàn bao la.
Tai nương nước giọt mái nhà
Nghe trời nặng nặng, nghe ta buồn buồn
.....
Rơi rơi...dịu dịu...rơi rơi
Trăm muôn giọt nhẹ nổi lời vu vơ...*

Bài hát “*Buồn đêm mưa*” của Phạm Đình Chương chọt trở về có làm cho tôi băng khuâng, thao thức đêm nay, thì cũng chỉ là một cái cớ để nhắc nhở tôi nhớ tới một bài hát đã ăn sâu vào ký ức từ những ngày mưa thời thơ ấu của tôi cho mãi đến bây giờ.

Thời thơ ấu của tôi là những ngày bình thân, êm đềm trong một xóm lao động. Nhà tôi ở là căn giữa của một dãy nhà gồm ba căn, nằm ngay phía sau lưng của một trường tư thục. Sát vách phía trái là nhà của Bà Hai, bà sống chỉ một mình nên cho một anh học trò trung học tên Lang ở trọ, anh có tài đàn và hát rất hay. Tôi nhớ cứ vào buổi chiều, khi nhà nhà đã lên đèn, khi bên ngoài bắt đầu mưa lâm râm là anh lại mang cây đàn guitar ra dạo và hát bài “*Chiều mưa biên giới*” của Nguyễn Văn Đông, bài hát với những giai điệu và lời thật buồn, nhất là lại nghe trong lúc trời mưa sụt sùi, dưới ánh đèn dầu hiu hắt.

*“Chiều mưa biên giới anh đi về đâu?
Sao còn đứng ngóng nơi giang đầu.
Kìa rìng chiều âm u rét mướt,
chờ người về vui trong giá buốt,
người về bơ vơ...”*

*Về đâu anh hồi mưa rơi chiều nay?
Lung trời nhớ sắc mây pha hồng.
Đường rừng chiều cô đơn chiếc bóng
người tìm về trong hơi áo ấm
Gợi niềm xa xăm....”*

Chiến tranh lúc đó vẫn còn ở rất xa thành phố, nhưng hầu như gia đình nào cũng có người thân vào lính. Rất nhiều bài hát đã viết cho lính, đề ca ngợi, động viên tinh thần người chiến sĩ đi chiến đấu ở phương xa. Nhưng bài “*Chiều mưa biên giới*” này tôi được nghe lần đầu từ người anh láng giềng với một tâm tình rất lạ. Dù chỉ mới tám, chín tuổi, còn quá nhỏ để có thể hiểu hết ý tứ của từng lời hát, nhưng tôi nhớ mỗi lần nghe anh hát, là tôi nghĩ ngay đến cái hình ảnh buồn bã, cô đơn, và cảm thương được cái nỗi bâng khuâng, trống vắng của những người lính xa nhà, hiu quạnh giữa một khoảng đất trời mênh mông, lạnh lẽo trong buổi chiều mưa. Cũng không biết, bài hát có mang mệnh hoặc gửi gắm tâm sự gì của anh không mà anh lại rất thích hát. Giọng anh trầm ấm, buồn bã hòa với tiếng đàn dìu dặt, thiết tha đã quyến rũ, làm mềm lòng tôi, nên những lần sau, mỗi khi nghe anh bắt đầu dạo đàn là tôi vội chạy sang, ngồi xà xuống chiếc chiếu bên cạnh anh để nghe hát và lắng nghe theo, đến nỗi chỉ vài lần tôi đã thuộc lòng và...đòi hát song ca với anh dù giọng hát của tôi lúc đó chỉ mới mấp mé ở...vòng sơ kết. Tôi say “*tiếng hát với cung đàn*” của anh Lang từ lúc nào không biết, có khi, trời không mưa, tôi cũng bắt anh đàn và hát bài này. Hôm nào anh bảo: “*Mai đi, hôm nay anh bận*” là tôi về nhà buồn hui hắt. Năm sau, anh Lang dời lên Sài gòn để tiếp tục đại học, tôi đã buồn bã, rũ rượi như vừa bị ai cướp mất đi người anh, người bạn thân yêu nhất. Chiều chiều, vẫn chạy sang nhà bà Hai xem anh Lang có trở về để đàn hát cho tôi nghe không? Một thời gian sau lại nghe anh vào lính, không biết anh có còn nhớ tới bài hát này mỗi khi trấn đóng ngoài tiền đồn, biên giới trong những chiều mưa chẳng? chứ tôi thì cứ mỗi khi mưa rơi, hoặc nghe radio cho hát bài “*Chiều mưa biên giới*” là cứ rơm rớm nước mắt, nhớ đến anh Lang với tiếng đàn guitar và lời hát buồn ray rức mãi rất lâu mới nguôi. Sau đó, tôi không bao giờ có dịp gặp lại anh để cảm ơn và nói với anh rằng: nhờ anh mà tôi, con bé “*óc tiêu*” ngày xưa, đã sớm thấm thía được cái “*hồn*” của những cơn mưa chiều và có đủ can đảm để...biết hát.

Chuyện mưa trong xóm nhỏ của thời thơ ấu không phải chỉ có thế.

Trận mưa giông giạt đêm nay càng làm tôi nhớ đến những cơn mưa sầm sập, tối trời, tối đất của những tháng Bảy, tháng Tám ở Biên Hòa. Lúc đó, ba má tôi hàng ngày đi làm và trông coi cửa tiệm ở ngoài chợ, chị em tôi ở nhà, ngoài giờ đi học thì bác Hai, người giúp việc, bắt phải ở trong nhà đóng cửa lại, học bài hoặc chơi với nhau, sợ bọn tôi chạy sang hàng xóm lờ đánh nhau hoặc có chuyện gì rủi ro thì phiền phức lắm. Trời mưa là một dịp để được ra ngoài, được “*tắm mưa*” thỏa thuê, ngửa mặt nhìn đất trời, la hét, đùa giỡn mà không sợ bị ai la mắng. Bốn chị em cứ tranh nhau để được đứng dưới cái máng xối trước hiên nhà, đón từng đợt nước ủa tràn từ trên mái ngói đổ xuống, chảy theo lòng máng xối tuông thành những giòng nước lớn rơi ào ạt trên tóc, trên thân và tự cho là đã được tắm “*vòi sen*” (từ chữ “*douche*” của tiếng Pháp). Hoặc chạy sang tranh chỗ tắm với mấy đứa bạn hàng xóm. Cười nắc nẻ, đẩy xô, tung tóe nước vào nhau chẳng cần phân biệt trai, gái. Tắm... tắm cho đến khi mưa tạnh, môi tím ngắt, run lập cập mới chịu vào nhà. Đạo ấy, mưa là niềm vui, là mong ước rất hồn nhiên của tuổi thơ, của chị em tôi và đám trẻ con trong xóm. Chúng

tôi ngóng mưa, chờ mưa và... gặp mưa thì sung sướng không thua gì được mẹ đi chợ về cho quà vậy.

Mãi cho đến năm tôi mười một tuổi, một hôm cũng đang tắm mưa, đùa giỡn ngon lành với Hoa, con nhỏ bạn hàng xóm, cửa nhà nó đối mặt ngay cửa nhà tôi và hai nhà chỉ cách nhau bằng một cái hàng rào kèm gai cao hơn cái đầu của người lớn và một cây lê-ki-ma. Bỗng dưng nó ghé vào tai tôi nói nhỏ: *“Du ơi, anh tao đang ngồi ở bên (nhà của nó) ngó mày kia.”* Tôi quay ngoắt người lại nhìn theo tay nó chỉ, quả thật... thằng anh của nó đã ngồi trên cái ghế bành to lớn bằng gỗ ở trước cửa nhà nó từ lúc nào và đang... chăm chú nhìn về phía tôi, thấy tôi quay lại hẳn còn nhoẻn miệng cười như là không... có gì hết. Tự nhiên, tôi nhìn xuống thân mình, cái áo lót sát cánh bằng vải phin và cái quần đùi tôi vẫn thường mặc khi tắm mưa, ướt đẫm và dính sát vào người lộ rõ hết cả da thịt bên trong, thường khi tôi cứ tỉnh bơ, không thêm để ý gì cả, vì chung quanh còn có mấy đứa...tắm truồng nữa kia, vậy mà lần này, tôi lại thét lên một tiếng *“Á!”* và chạy biến ngay vào nhà, bên tai còn nghe tiếng con nhỏ Hoa cười hăng hắc vắng theo. Chuyện cũng bởi vì cách đó khoảng một tuần, Hoa sang chơi với tôi, nói chuyện một lúc bỗng nhiên nó đổi giọng nghiêm trang hơn nói: *“Du ơi, anh Sang nói với tao là ảnh... để ý tới mày, ảnh thích mày lâu lắm rồi. Ngày nào ảnh cũng ngồi ở cái “ghế bành” (bạn tôi đặt tên như vậy vì cái ghế này chỉ cho một người ngồi mà nó to lắm, lại có hai cái tay ghế vươn cao trông rất...ngầu) chờ mày đi học về để ngó mày. Mà tao nói thiệt, tao thấy mày làm chị dâu tao được lắm đó, Du ơi!”* Tôi tròn mắt nhìn nó, vừa kinh ngạc mà lại cũng vừa... nhột nhạt! Con nhỏ này hôm nay có... sáng không mà dám tuyên bố bằng cái giọng cứ như là *“bà mai”* thứ thiệt vậy? *“Trời ơi, mới có mấy tuổi đầu mà đã bày đặt nói tới chuyện... người lớn rồi. Ba má tao “quỳnh” chết!”*. Tôi nhớ mình rất ít khi nói chuyện với anh nó và mỗi lần nói chuyện cứ luôn xưng hô *“mày, tao”* với hẳn mà thôi. Năm đó, tôi đang học lớp năm và anh nó đang học lớp đệ ngũ, vậy mà tôi không cách nào gọi hẳn khác hơn, dù sau này, hẳn cố tình tìm cách làm thân và... năn nỉ tôi gọi hẳn bằng tên cũng được. Chắc tại tôi ít chơi với bọn con trai và cứ nghĩ hẳn giống như mấy đứa bạn gái của tôi vậy. Dù chẳng có tình ý gì hết, nhưng buổi tắm mưa hôm đó là buổi tắm mưa cuối cùng của tôi. Tôi nhất định không bao giờ ra ngoài tắm mưa nữa, mặc dù Hoa và đám em rủ rê, dụ dỗ hết lời. Sau này, khi gia đình tôi dọn nhà ra chợ. Hoa vẫn ghé thăm tôi và nhắc về... mối tình của anh nó. Mối tình đã khiến tôi phải sớm... đoạn tuyệt với cái thú *“tắm mưa”*.

Đến khi lớn lên một chút, nhà dọn ra ngoài phố ở, chuyện *“tắm mưa”* đã trở thành dĩ vãng, thì *“ngắm mưa”* mới thật là một thú thân tiên. Căn nhà bây giờ ở ngay phố chợ huyên náo, âm ỉ suốt ngày đêm, không còn cái tịch mịch, im ắng của những đêm mưa trong xóm cũ nữa. Phòng ngủ và là phòng học của tôi ở trên lầu, có cái cửa sổ nhìn ra vườn phía sau nhà. Đối diện là lưng của dãy phòng ngủ cao sừng sững quét vôi màu đen, lâu ngày gió mưa đã làm phai nhạt biến thành màu xám xịt, mốc cời, nhưng may là có *“mảnh vườn”* khá rộng của ba tôi trồng cây ăn trái ở giữa đã che khuất và làm sinh động hơn cái khoảng không gian ... tái ngắt của dãy nhà này. Những ngày mưa, nếu không đi học tôi có thể ngồi nhà *“ngắm mưa”* từ cửa sổ của phòng mình, chống cằm, dõi mắt nhìn theo từng hạt mưa bay. Thì thầm... đếm mưa. Mưa rơi... mưa rơi... hạt to... hạt nhỏ... Hạt nào rơi trên lá, hạt nào vào hư không?

Lạ lùng, mưa rơi dù nhẹ hay nặng hạt, những cành cây ổi, cây mãng cầu, cây mận và những tàu lá chuối vẫn bèn bĩ, đong đưa, uốn mình theo gió thật nhịp nhàng, lá lướt như thể nhờ mưa để tắm gội

cho trơn mượt, tươi tắn, mượt mà hơn. Có hôm mưa to, phải đóng hết các cửa sổ thì lại xuống dưới nhà, vừa ngồi phụ mẹ làm khuy áo, vừa tiếp tục “ngắm mưa”, nhìn mưa tuôn ào ạt trên sân, bắn tung tóe những tia nước trên mặt đất, rơi xuống hòa vào nhau, chảy thành dòng, thành những bong bóng nước phập phồng trôi lữ lượt dưới hiên nhà, rồi quanh co, lượn lờ trên các ngõ phố trước khi mất hút ở phía cuối đường. Bỗng dưng tôi thấy mình gần gũi, thân thiết với cái hình ảnh đơn sơ mà đầy tình tự ấy, hình ảnh của “*phố bỗng thành dòng sông uốn quanh*” rất quê nhà, rất Việt Nam.

Đến tuổi mười sáu, mười bảy, mưa lại trở thành những ước mơ, những khám phá kỳ thú của tâm hồn. Tôi đã có những ngày phải... rên rỉ vì mưa. Mưa đã vô tình khơi động, đã làm ướt mượt thêm những “*nỗi buồn không tên*” của một thời mới lớn.

*“Buổi sáng được bắt đầu bằng cơn mưa.
Và cơn mưa bắt đầu cho một nỗi buồn.
Ôi, buổi sáng thứ hai!
Tôi tìm được gì trên khoảng hành lang dài, loang loáng nước,
Tôi chờ đợi gì trong đôi mắt đen buồn thăm thăm kia?
Khi bước chân người quá vội vàng,
Đôi môi người luôn im kín.*

*Hỡi người, tôi có lạ gì đâu?
Bao tháng năm lặng lẽ dài lâu
Tôi chỉ mới vừa mười bảy tuổi
Mười bảy tuổi chỉ để đùa vui nô nức
Hay ngoan hiền như những búp non*

*Nhưng hỡi người!
Người đã mang đến cho tôi những ngày thứ hai.
Ôi! những ngày thứ hai huyền diệu.
Tôi nghe ở đó,
Có tiếng thì thầm êm ái của tâm linh
Có tiếng rên khẽ của con tim xao động
Và cuối cùng,
Loang dài thành một nỗi nhớ nhưng...*

*Nhưng hỡi con tim mềm yếu của tôi!
Tôi làm sao quên được
Tôi chỉ là một cô bé nhỏ
Đứng lạnh lùng bên khung cửa lạnh lùng
Chờ nghe ngày thứ hai qua vội vã
Như những bước chân người vội vã trên hành lang.*

**(Thơ Dài – Thơ Tưởng Dung
Trích tập Tình Khúc 72)**

Nhìn mưa chọt nhớ, chọt bâng khuâng... Ôi cái thuở học trò, có những buổi chiều cuối năm, mưa Xuân lất phất, tan học chưa vội về nhà, cả lớp tụm năm, tụm bảy đàn hát nghêu ngao:

*“...Mưa vẫn hay mưa trên hàng lá nhỏ,
Buổi chiều ngồi ngắm những chuyến mưa qua
Trên bước chân em âm thầm lá đổ
Chợt hồn xanh buốt cho mình xót xa.
Chiều nay còn mưa sao em không lại
Nhớ mãi trong cơn đau dài
Làm sao có nhau hẳn lên nỗi đau
Bước chân em xin về mau
Mưa vẫn hay mưa cho đời biến động
Làm sao em biết bia đá không đau
Xin hãy cho mưa qua miền đất rộng
Ngàn sau sỏi đá cũng cần có nhau”*

(Diễm Xưa - Trịnh Công Sơn)

Cái khoảng không gian nhỏ bé trong lớp học lúc đó bỗng dung ấm áp và tràn đầy sinh khí hơn bởi những giọt mưa nồng nàn, lãng mạn từ những lời ca, tiếng hát hòa với mưa bụi ngoài trời, thật tuyệt!

Nhưng thích nhất vẫn là nằm “nghe mưa”, những trận mưa đêm nồng nàn hương đất. Nhà tôi sàn được lót toàn bằng gạch, các phòng ngủ trên lầu được bao bọc bằng những vuông cửa lưới, nên mỗi tối cứ lau nhà xong là nằm dưới đất mà ngủ, không cần giăng mùng, tha hồ lăn từ đầu tới cuối phòng. Cuộn mình trong chăn, chợt nghe tiếng mưa rơi lộp độp trên mái nhà, là thích thú, là mở to mắt, bắt đầu chờ nghe những âm thanh quen thuộc khác, tiếng gió rít, tiếng cây cối xào xạc chuyện trò, tiếng sấm vang, chớp giật và nhất là tiếng mưa rơi trên mái ngói, mái tôn lúc như thì thầm, khẽ lè lè lúc như gào thét, giận hờn. Có khi mưa thật to, mưa như từ khắp nơi cùng ùa về, bủa vây kéo theo những cơn gió mang mùi hương của cây cỏ, lá hoa hòa cùng với hương đất tạo thành một mùi hương mới, hít vào nghe lâng lâng, dịu mát. Quán chặt người vào chăn, càng thấm thía cái cảm giác sung sướng, hạnh phúc của người được bao bọc, che chở trong vòng tay ấm cúng của gia đình, càng khiến tôi nhớ đến những kẻ bơ vơ, không nhà đang chịu ướt lạnh, rét mướt, dưới những mái hiên hoặc ngoài hè phố và cảm thương hơn nỗi niềm cô đơn, giá buốt của họ.

*Không biết đêm nay vì sao tôi buồn?
Buồn vì trời mưa hay bão trong tim
Đã mấy năm qua tôi vẫn đi tìm
Để rồi buồn khi nghe tiếng mưa đêm.*

.....
*Mưa ơi, mưa ơi còn nhớ thương nhiều.
Nhớ khi mẹ lo sớm chiều, nhớ nụ cười khi nâng niu
Đôi tay run run ánh mắt mẹ hiền
Biết tìm về chốn nào, mẹ ơi biết chăng
Đêm về quạnh hiu nghe tiếng mưa rơi càng nhớ thương nhiều.*

Đường về đèn khuya in bóng cô liêu..

(Đèn Khuya – Lam Phương)

Mưa vẫn tuông đổ ào ạt, liên tục trên mái nhà. Tôi vẫn còn thức, nằm tỉnh táo *nghe mưa*, ngẩn ngơ vì những kỷ niệm xưa cũ chợt ùa về như một cuốn phim tuyệt đẹp. Tuổi thơ của các con tôi ở Mỹ chắc hẳn không hề biết đến cái thú *tắm mưa* mà mẹ chúng đã có và nếu được nghe kể lại hẳn chúng sẽ... nhăn mặt hoặc cười phá lên và kêu “Ew, kỳ cục quá!”. Còn *ngắm* và *nghe mưa*, nếu có, thì chắc cũng sẽ với những tâm tình rất khác, hoàn toàn không phải là những cảm giác, ấn tượng mà tôi đã có trong thời niên thiếu.

Vì thế, mưa luôn là những cơ hội, những thôi thúc mà tôi có thể nhớ và tìm về nguồn cội. Cám ơn trận mưa đêm nay, đã đưa tôi trở về thăm lại những nhánh sông đời đã từ lâu rẽ nguồn, khuất lối. Mưa ở quê người chắc không sao bằng mưa ở quê nhà, nhưng dù là kẻ lạ, cũng xin được tri ân những giọt mưa đã làm tươi mát, rục rịch thêm phần đất mà biết bao người Việt tha hương đã chọn làm nơi trú ẩn và làm một cõi để đi về.

Tương Dung